

FINDLAY HIGH SCHOOL MAGAZINE.

"Let knowledge grow from more to more
But more of reverence in us dwell,
That mind and soul according well
May make one music as before,
But vaster." — *Tennyson*.

VOL. XXXIII

1955-56

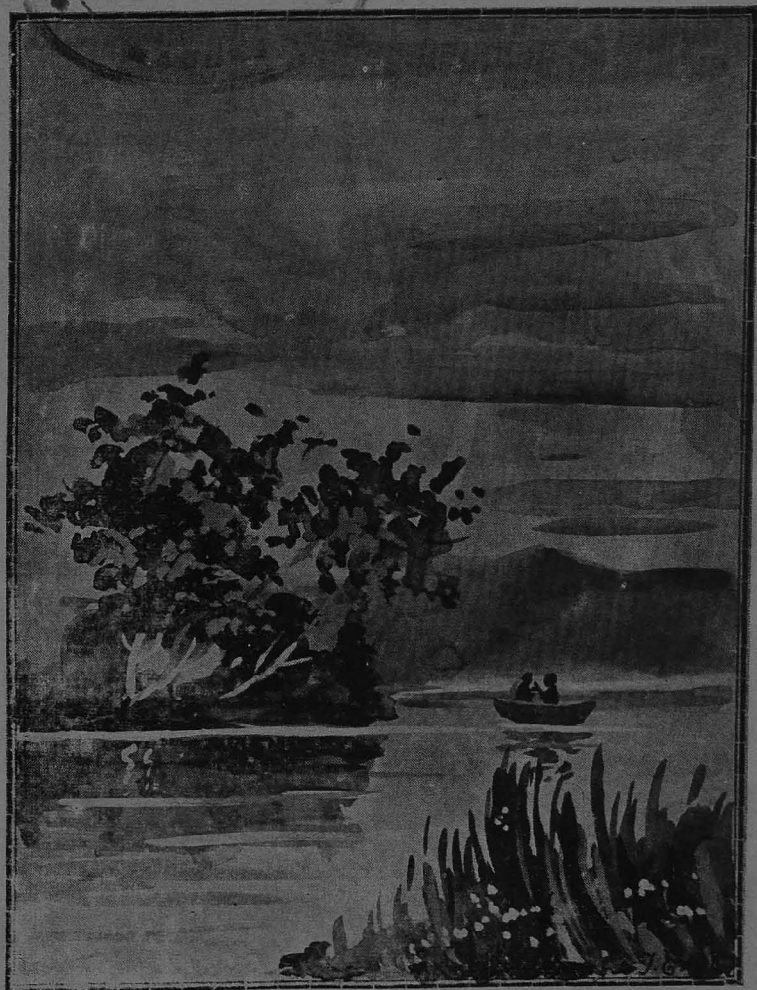
MANNARGUDI.

TABLE OF CONTENTS.

	Page.
1. Editorial	1
2. The Art of learning — Rt. Rev. E. B. Thorp M.A.	3
3. Slogans and Shibboleths — M. R. Rajagopala Iyengar, M.A., L.T. ...	5
4. Back-waters of Ananda — T. M. Krishnasami Iyer, B.A., B.L. ...	9
5. Tranquebar Quarter Millennium Jubilee Celebrations— G. T. Williams, B.A., L.T. ...	11
6. The Exaltation of the State — D. Ramachandran, B. A., (Hons.) ...	14
7. திருப்பள்ளியெழுச்சி — ரா. ஸ்ரீ தேசிகன் M.A., L.T.	19
8. புலவர்களும், இயற்கைப் பொருட்களும் — வித்வான் D. G. தங்கராசனார் ...	23
9. Points to Ponder. — “Doctor”... ..	28
10. Report presented on the Annual Speech & Prize Day	30
11. List of Prize Winners 1954-'55	34
12. பேரின்பம் — ஜி. வில்லியம் VI-A ..	37
13. தமிழனின் தனிப் பண்பு — ப. காகிநாதன் VI-A ...	39
14. கல்வியின் தத்துவம் — எ. வேணுகோபால் VI-A ...	41
15. பயனுடைக் கல்வி — சி. ரெத்தினசபாபதி VI-A ...	44
16. கடவுளும், விஞ்ஞானமும் — தி. சொ. சாமிநாதன் VI-A	46
17. பாரதியின் பாதை — தி. சொ. சாமிநாதன் VI-A ...	49
18. திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும்—சி.டி. ஜெயச்சந்திரன் V-A	51
19. மகாத்மா காந்தி — K. N. கோவிந்தசாமி V-A ...	53
20. காளையின் கண்ட கடல் நாகை — கோ. மணி ...	55
21. உலகம் உய்ய ஒரே வழி — வா. செ. சைமன் V-A ...	58
22. குழந்தை உள்ளம் — D. சாதுசந்தரம் V-C ...	60
23. காலத்தின் அருமை — ம. ஆனந்தராஜ் V-C ...	61
24. அறிமீட்சையும், ஹிம்மீட்சையும் — E. ராஜாமணி IV-A ...	62
25. கண்டனையோ — N. ராஜகோபாலன் IV-C ...	64
26. எக்ஸ்கர்ஷன் — T. சடகோபன் III-A ...	65
27. பின்னிலே பழைய மாணவர் கழகம் — ஆண்டறிக்கை 1954-55. ...	66
28. ஜப்பான் துறவி — An Old Boy. ...	69
29. School Notes	75

COCHINARA PUBLIC LIBRARY

15 OCT 1956 WASH DRAWING.

படகுப் பயணம்.

—டி. எதிராஜ், சி.வது படிவம்.

Hindlay High School Magazine.

Vol. XXXIII

1955—1956

Editorial.

Another academic year has gone and another number of our Magazine, the 33rd of its kind, is presented to our readers with our most cordial greetings. Our object is not only to stimulate literary efforts on the part of pupils, but to provide some solid fare to the general reader from scholarly pens. Our journal also serves to link together students, past and present and we rejoice that all the leading articles in this issue are from Old Boys or old members of the staff.

*

*

*

*

Our learned Bishop in his instructive article "The Art of Living" shows the youngsters the way to learn and "drink deep at the Pierian Spring". Sri M. R. Rajagopala Iyengar, M A., L.T., is one of the distinguished alumni of this Institution, now enjoying a well-earned period of retirement after a bright career in the Madras Educational Service. His article should bring home to us the emptiness of mere slogans and challenge us to "sacrificial service combined with brotherly out-look." Sri T. M. Krishnaswami Iyer, B.A., B.L., is another of our distinguished Old Boys. He served for sometime as Chief Justice of Travancore and is at present the leader of the Madras bar. He is a profound Tamil scholar and reputed for his inspiring 'Bhakthi Bajans', for which he has been most deservedly awarded the title of "திருப்புகழ் மணி". In these pages, he invites the young readers to share with him the joy of real 'Bhakthi'—relationship with the Divine.

*

*

*

*

Sri G. T. Williams, one of the leading lights of the Tamil Evangelical Lutheran Church is the Chairman of their Board of Education and was the Publicity Officer of the Tranquebar Quarter Millennium Jubilee Celebrations. Some one said that the newly consecrated Bishop is an Old Boy of ours like Sri Williams. But on scrutiny we have found that it is not the Bishop but his brother who passed through our portals.

* * * *

Sri D. Ramachandran, B. A. (Hons.), sometime lecturer in the Findlay College and now the Managing Director of the Mannargudi Bank and President of our Old Students' Association, is not new to our pages. In fact, he can be called the 'Patron Saint' of this journal for there is not a single issue in which he does not give a "feast of reason". We are proud of two other Old Students, Sri R. S. Desikan, M.A., L.T., of the Presidency College, Madras, a writer of repute in Tamil and Vidwan D. G. Thangaraj, a budding writer of promise belonging to a younger generation.

* * * *

We certainly agree with "Doctor" that his points to ponder are indeed "enlightening and entertaining". "Who is this Doctor?" may well be another point for our readers to ponder. The old cloak he wears is rather too thin to veil his identity. But can you really find him out? We wonder whether his title "M. D." means "Doctor of Misunderstood and Misused words and phrases"!

* * * *

We have introduced this time an innovation in publishing our pupils' artistic efforts in addition to the literary pieces selected from the Class manuscript magazines. We hope the aesthetic sense exhibited by our youngsters will meet with appreciation.

THE ART OF LEARNING.

By

RT. REV. E. B. THORP, M. A.

Yes, it is indeed an art, and not just drudgery. If it were not, it would not be worth an article in this Magazine; you would say that you have enough of it in school hours. And if it were not an art, this subject would not be of interest to the many Old Boys who, I hope, still read the Magazine. For if it is an art, then it is not something that we should want to leave behind us when our school days are over, but rather something that we should continue to practise all our lives.

In all learning, that is to say in all acquisition of knowledge, there are two processes. First of all, the knowledge is given to us from outside. This may be through a teacher, or through books, or through our direct experience. Secondly, we have to make an effort to acquire the knowledge, and to make it our own. This is the art of learning, and if you can learn this art before you leave school, it will be worth more to you in after life than all the knowledge you have gained through it up to that time.

There are three things that we have to do in the process of learning. If we are learning from a teacher, he will help us to do them, but he cannot do them for us. If we are learning directly from books, without a teacher to guide us, then we must do them entirely for ourselves; and the same is true if we are learning from experience.

The first thing that we have to do is to pick out of the mass of knowledge that is presented to us the things that we need to learn, the things that concern or interest us. This is not a matter of choosing what is pleasant and easy and rejecting what is difficult. Some things are more important for us to know than others. If we are learning from a teacher we can assume that he will do all this work for us; if we are learning from books, then some of it has been done if we have been advised to read those particular books. But in learning from experience, we must do this entirely for ourselves. We cannot possibly appropriate all the knowledge that is presented

to us, in the newspapers, for example. We must pick out from them the things that are important for us to know.

The second thing that we have to do is to link on the new knowledge to something that we know already. This is the only sure way to remember it. If we are learning from a teacher, he will try to help us to do this. He knows what he has already taught us, and will lead on from that to the new knowledge. But if we are learning from books or experience, then we must do this for ourselves. It is better to read books about some subject of which you already know something. If you want to learn something that is quite new, then you should think how you can best link up the new knowledge with something that you already know.

The third thing that we have to do is to make the new knowledge our own. This is something that we must do entirely for ourselves, though a teacher can help us to do it. This is the purpose of practical experiments in science; to help us to discover for ourselves the facts of nature that others have discovered before us. We shall understand them much better if we can discover them for ourselves. It is unfortunately not so easy to arrange this kind of practical learning in other subjects. We can learn something of geography by travelling, of languages by speaking and writing them. But the best way of making any piece of knowledge really our own is to teach it to someone else. This is one of the fundamental principles of Dr. Laubach's Adult Literacy work. "Each one, teach one". If you cannot find some one else who wants to learn what you have learnt, you can imagine that you have got to teach it to someone, and prepare the lesson.

If you have learnt the art of learning while you are at school, you will continue to learn afterwards. You will learn now through books and through experience, not from a teacher. You will learn many new subjects. Some of these will be easy to link on to the knowledge we gained at school; if so, not only will the new knowledge be easier to acquire, but it will also help us to remember what we learnt at school. We shall have acquired not only the art of learning, but also that of remembering what we have learnt.

SIXTH FORM (1955—'56)

SLOGANS AND SHIBBOLETHS.

By

M. R. RAJAGOPALA IYENGAR, M.A., L.T.

We often hear people calling the present period in the world's history as the Atomic Age, for the power concentrated in the atom is now used for destructive purposes as atom bombs, hydrogen bombs and the like, as well as for promoting the welfare and progress of mankind. So far as India is concerned, we have not yet arrived at the Atomic Age and are still in the age of Slogans and Shibboleths. Every other day, we see and hear large numbers of men marching along the streets of towns and cities shouting some slogan or other at the top of their voices—slogans like “Down with—” “Long live—” “அழிக” “ஒழிக” and “வாழ்க”. These slogans are watchwords or mottos of parties, factions or groups of men and are often uttered as if they were sacred *mantrams* which would bring about the result desired by the party or group, even though they have not understood the full significance of the words and have not cared to ask themselves whether they are reasonable at all and if so within what limits. So also we often repeat maxims or rules of conduct embodied in old or new sayings without examining whether these maxims or sayings are applicable to modern conditions and whether they contain anything of permanent value. These sayings or maxims may be called shibboleths whose meaning and value are, at best, vague and unproven.

For instance, orators speak eloquently on public platforms of this or that as being one's “birthright”. By the mere fact of a man being born in a certain country or in a certain class or social group, he claims certain privileges as being due to him and resents their denial. It is often said that every citizen may claim as his birthright that the State should provide him with gainful employment such as he has an aptitude for, no one can take exception to the statement that statesmen should, as far as possible, try to find ways and means for providing all those who are willing and able-bodied with suitable employment. But when it is claimed as a birthright, the implication is that the state is committing a serious wrong to the individual by

withholding from him what is unquestionably his right or due. What is the meaning of a 'right' or 'birthright'? Can we call anything our 'right' if we are not in a position to secure it by persuasion or by force? When we establish anything as our 'right' by proceedings in a court of law, we seek the force or might of the state administering justice. When we are powerless in securing our objects or desires for want of might or persuasion, birthright is merely a rhetorical expression intended for emphasis or eloquence. If a man has a natural right to anything in this world, it is his own life, for no one is so concerned with its welfare or woe as he himself. And yet the penal codes of many countries deny this right and have enacted penalties against the attempt to commit suicide. A man may be starving for want of food or have a painful disease which doctors have declared incurable; yet if he attempts to take his life which has become a painful burden to himself and, what is worse, a burden to others, one would think it reasonable that the man should have the right to end his life if he chose. When this right is denied and the attempt to exercise it is called a crime, how irrational is it to call other desires or demands by the high sounding term 'birthright'!

When prizes are given away to boys in schools and colleges for distinction in sports, the Chairman or President who distributes them is, most often, eloquent on the moral value of games and sports and repeats the shibboleth, "The battle of Waterloo was won in the playing fields of Eton". If I remember right, it was the Duke of Wellington who is said to have stated it for the first time. What is meant is that because of English boys taking an enthusiastic interest in the games and sports of public schools, in later years they were able to defeat the great Napoleon at Waterloo. Before this defeat, Napoleon won victory after victory over the British and their allies; the playing fields of Eton had not saved them from defeat at the hands of Napoleon. In what public schools, had Napoleon's men played games when they won victories and why were they defeated in spite of their games in schools? It is forgotten by those who repeat this shibboleth that victory in battles is often a matter of chance and should not be attributed merely to skill or even to powerful armaments.

In these days of the fall of monarchies and the rise of democratic governments, the cry is often heard that all men are equal and that people should fight for equality and liberty. There may be a modicum of truth in these words, but there is often no clear understanding of what is meant by them. If we observe the men around us, we shall find no equality among them, either in their physical equipment or in their intellectual and moral powers. Inequality seems to be the rule. Even among brothers, there is no equality; one is intelligent and active and another is dull and slovenly. Even twins that show a physical resemblance, are often found to differ in their mental make-up. So when we are asked to fight for equality, it cannot mean that we should fight for attaining equality. What is meant is only this; The state should see that all its citizens should be given equal opportunities for rising to their full intellectual and moral stature and that no individual caste or class should be favoured with undue and unfair advantages.

The cry for freedom or liberty is even louder but very few seem to pause and ponder whether the state should permit every citizen to speak and act just as he likes when, by doing so, he might injure the interests, physical and moral, of others. No one can claim absolute liberty or freedom. Society can progress smoothly only if there is some check on the liberty of individuals. We should remember that, some years ago, when there was scarcity of food, the owner of lands was not allowed the liberty to bring, for the consumption of himself and his family, as much paddy or wheat from his lands as he chose. The Government dictated the quantity that he would be allowed to have for his own use. He was not permitted to sell the excess to any one he chose and at any price he wanted although it was his own property. His freedom in this respect was subjected to severe curtailment in the interests of society as a whole. So liberty or freedom can only be relative and has to be determined by the conditions or circumstances of the time. When we raise a clamour for freedom and liberty, we have to bear in mind the limits within which alone, they can be claimed, otherwise the slogan is a mere shibboleth.

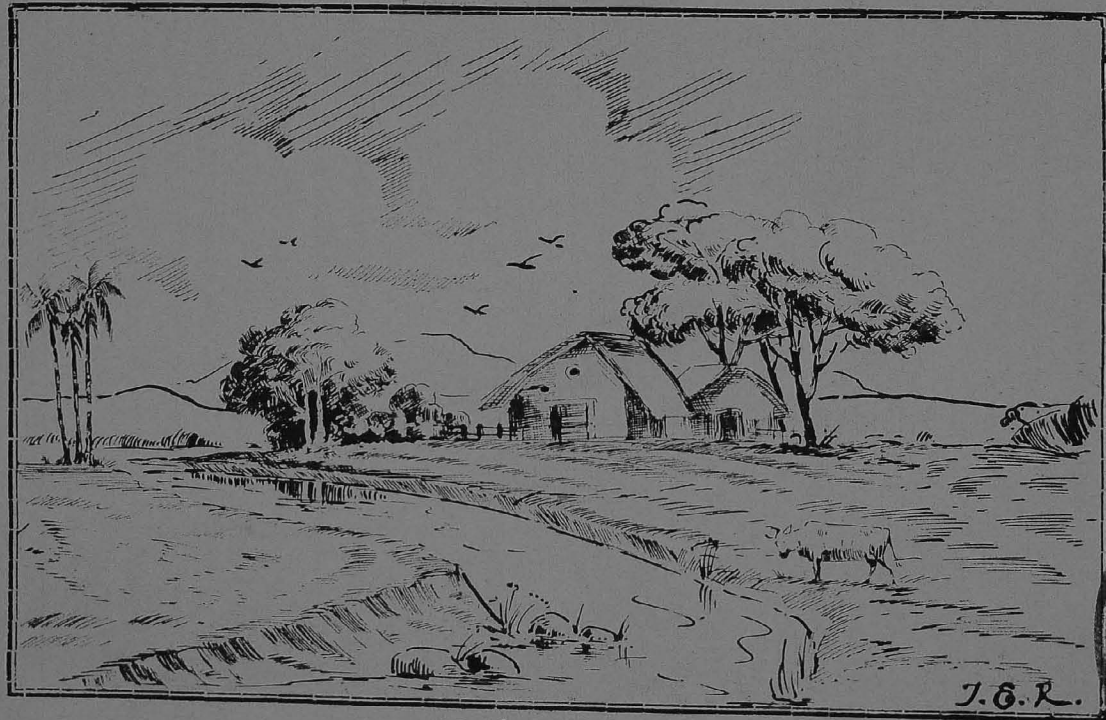
Who has not heard the maxim "Follow Nature" given as sage advice? Here again, the maxim or advice is not entirely wrong. There are situations when following nature may yield good results. But very few understand what is meant by following nature. The word 'nature' is too vague to base one's advice upon. Suppose the doctor prescribes a dose of castor oil to a patient; there is a 'natural' unwillingness in the patient to take castor oil. Is he to 'follow nature' and refuse to follow the doctor's advice? If a boy shows an aversion from mathematics and has a real aptitude for drawing, the father may perhaps be right in making his son "follow nature" and develop his skill in drawing, painting and the like. But what is called nature is not always a safe guide. Children are, in general, selfish by nature; their natural impulse is to seek enjoyment for themselves often at the expense of other children. They would by nature, ask for the whole cake and sulk if asked to share it with others like themselves. Are they to be permitted to indulge in their natural inclinations? Even among grown men, there are many who allow their natural impulses of selfishness and greed to get the upper hand and act in ways that are unsocial. The great prophets and spiritual teachers of the world attained their greatness by a rigorous control of their natural impulses and cravings. The wonderful discoveries and inventions of modern science were achieved by men who "scorned delights and lived laborious days" in their pursuit of truth, rejecting the temptation of their physical nature for indulgence.

As has been said before, slogans and shibboleths have a measure of truth provided we have clear ideas of what we mean when we utter them. When, like parrots, people repeat these cries without knowing what exactly they mean and how far and within what limits they are just and true, they become dangerous, especially when large numbers of men indulge in them.

Both the international and national situations are a challenge to us and to our manhood. How are we going to stand up to this challenge? Not by slogan and resolutions, not by mutual bickering, not by feeling despondent and helpless but by putting aside our petty conflicts and differences by pulling together and pooling our resources and facing the world as a united nation determined to overcome all obstacles that come on its way.

—Nehru.

PEN AND INK WORK.

இயற்கை எழில்.

டி. எதிராஜ், 5-வது படிவம்.

BACK-WATERS OF ANANDA.

By

T. M. KRISHNASAMI AIYAR.

Travancore is a fine country—one of the finest I should say. It is mounted on the top of the confluence of three oceans, the Indian Ocean, the Arabian Sea, and the Bay of Bengal. At this enchanting spot is built, the temple of Sri Kanya-Kumari the guardian angel of the lives of the sea-world on the South and the picturesque country set up to the North and West. This point Cape Comerin—is celebrated for the glory of Sunrise and Sunset. As the ocean winds round the Cape to the West, nature unveils many of the most charming spots on the face of the earth, where land dressed in green with the profuse leaves of cocoanut plantations is wooed and embraced by the mighty arms of the ocean exhibiting the billowy foams of irrepressible love on the coveted shores of the main land. The ocean flood has cut innumerable ravines—some of them very deep—into the heart of the country. The beauty of Venice with its roads of water ways and the joy of honey-moon of two great lovers—land and sea strike the mind of the onlooker. Is this the land of Adam and Eve!

Nature here has unfolded a parallel to the realisations of Saints in our lands. Humanity represents the back waters of Divine Ananda. The Upanishads instruct us that the essential nature of God and the Atman is ananda. God is the Ocean of Ananda and man is but a back water. Countless back water streams of the God-ocean fill the innumerable lives on Earth. There is no Ananda or sense of joy in the world which is not traceable to the waters of Ananda of God. The heart of man is the Lord's back water. He who sees the Lord within his own heart, will be able to see Him everywhere. So said the Saints.

The realisation of spirituality is conditioned on some vital points of belief and conduct. The first essential requisite for a rise in spirituality is the firm conviction and the unalterable belief in the existence of God, the one God for

all the Universe. The Second requisite is that there is a silken chord that knits all beings with the Lord of the Universe. It is never the case of a man establishing or creating a contact with God but only the recognition of a contact already existing and the search is only the search of how best that contact can be made to profit humanity. The intellectual conviction may be sufficient to fulfil the two requisites just mentioned. The third and the most universal requisite is to acquire an earning, an insatiable attraction towards God to know Him, to serve Him, to love Him and to become one with Him. The Lord lives everywhere. All beings are His tabernacles. To love and serve all life is the best means of spiritual realisation. This conceded, the condition of the heart and the intellect working in unison on this platform becomes Bhakthi. Victory never failed the votaries of Bhakti in any religion, and they have become the Saints for all the world over.

May Bhakti rule the world and bring it into the atmosphere of Peace and Love everlasting.

"Thus it is that thy joy in me is so full. Thus it is that thou hast come down to me, O thou lord of all heavens, where would be thy love if I were not?

Thou hast taken me as thy partner of all this wealth. In my heart is the endless play of thy delight. In my life thy will is ever taking shape,

And for this, thou who art the King of Kings hast decked thyself in beauty to captivate my heart. And for this thy love loses itself in the love of thy lover, and there art thou seen in the perfect union of two."

—Tagore (*Gitanjali*.)

Tranquebar Quarter Millennium Jubilee Celebrations, Jan. 12-14, 1956.

By

G. T. WILLIAMS, B A., L.T.

To commemorate the landing of the first Protestant Lutheran Missionaries in 1706 at the coastal town of Tranquebar, the celebrations were arranged for by the Tamil Evangelical Lutheran Church and it was a great event, judging from the ecumenic setting in which the Protestants of India, Asian countries, the L. W. F. Executive members from Geneva and representatives from America, Denmark, Sweden and Germany took part. The highlight of the celebrations was the consecration of the Rt. Rev. Dr. R. B. Manikam as the Fourth Bishop of Tranquebar and as the first National Lutheran Bishop of India. Over a thousand delegates and about three thousand visitors from all over India thronged the narrow streets of the wave-beaten coastal town of Tranquebar on those days and what was erstwhile a silent slumbering hamlet-town, was slowly metamorphosed into an Inter-national bee-hive city. The hub of the celebrations was centered in the court-yard of the old Danish fort, Dansborg, which has withstood the ravishes of time and proudly stands today as a remnant of a pregnant and fruitful historic past. A special train arranged for by the Government of India brought the visitors in a gaily decorated fashion and the town-streets were studded with flags and festoons. The elephant with a decorated curtain hanging on her forehead greeted the over-sea visitors while the green buntings and arches welcomed the guests and delegates. The historic campus of the Dansborg was loaned by the Archaeological Department of the Government of India and there stood a wide pandal of cocoanut palm-leaved-roof, enough to accommodate a ten thousand-member audience. There were stalls and booths exhibiting the latest publications, Christian literature relating to the work of the past 250 years and exhibits of the Tamil Evangelical Lutheran Church work extended in the Tamil Nad at present.

On 14-1-1956 the day of consecration the Jubilee trumpets were sounded at 5 A.M. heralding the importance of the day. Tamil lyrics were sung by a group of singers in

procession at that early hour, thus waking up the delegates to praise the Lord for His great mercies. The bells of the New Jerusalem Church and the old Zion Church pealed their anthems and thus added joy and jubilation to the day. At 8-30 A.M. a huge procession was formed at the gate of the New Jerusalem Church, with the National Cadet Corps Girls Division from the Lutheran Girls' Christian High School, Tanjore, leading in front. That was followed by Mr. G. T. Williams, who acted as Pilot of the procession and then came the members of the Youth Group, the Deaconess Order, the members of the Venerable Church Council, National pastors, oversea visitors and the Church of South India Bishops. At the tail end of the procession came the Bishop designate and the retiring Bishop, Rt. Rev. Dr. J. Sandegren.

When the procession neared the Fort Gate the Pilot sought the Gate keeper, Mr. J. M. Davis, Chairman of the Youth Group, to open and let in the procession, for which the authority was sought for. The tap on the door was made with the crozier of the Bishop and that itself was shown as the symbol of authority. The gates were thrown open and the procession wended its way while the congregation assembled inside stood in solemn silence. Seats were provided for all in the procession and when all were seated the consecration service began. Rt. Rev. Johannes Sandegren officiated, assisted by two Indian pastors and by Bishop Ysander from Sweden, Bishop Beste from Germany, Rev. Fry from U. S. A. and Bishop Schioler from Denmark. As the mitre was put on the head of the new Bishop and as he stood before the altar receiving the crozier the other helpers left it in his hands one by one, thus leaving the new Bishop with the crozier alone. This custom was borrowed and used for the first time from the tradition of the old Malabar Syrian Church and it is a relic of the past. The music was provided by the male choir from Sirkali trained by Mr. S. Solomon, who has had musical training in Germany and by the Ladies' Choir from Usilampatti Girl's School trained by the Swedish Missionary Miss F. Nordmark. The congregation participated in the service with all alertness, piety and obedience to the Will of God. Every face under the pandal beamed with joy.

Then followed the Communion Service in the New Jerusalem Church where the newly consecrated Bishop officiated, while in the old Zion Church, Bishop Ysander served at the Communion Table.

At 3 P. M. there was the Jubilee Celebration Meeting presided over by Shri P. V. Cherian, Chairman of the Madras State Legislative Council. Messages received from all over the world were read and congratulatory speeches were made by representatives from sister Churches and organizations. The Altar and dais erected just in front of the prison cell where Ziegenbalg was imprisoned brought home to the assembled audience the uniqueness of God's grace and power as to how God has led His Church all these 250 years through stress and storm and yet through His never-failing love. With the praise to His Majestic Rule in voices in unison the great celebrations ended. As one after another left the great precincts of the Dansborg with satisfaction, wonder and marvel at the experience gained there, and as the shadows of the evening fell and darkness enveloped, there stood the Monument of Ziegenbalg and the lonely Dansborg Fort, repeating the words of a Missionary who toiled in India:

"The roads which the Missionaries of former generations built were not always straight or accurately cambered. But they were buried beside the road. And the road was built."

"..... is no longer with us but we still have his message and something of the spark that he lighted within us. The great work that he started is half finished and we have to go ahead without much rest or respite to complete it. In that historic mission we are all comrades and as soldiers of India, we shall march together and complete the task "

—Nehru.

"This is the true joy in life, the being used for a purpose recognised by yourself as a mighty one; the being thoroughly worn out before you are thrown on the scrap heap, the being a force of Nature instead of a feverish selfish little clod of ailments and grievances, complaining that the world will not devote itself to making you happy."

—Bernard Shaw.

THE EXALTATION OF THE STATE.

By

D. RAMACHANDRAN, B. A., (HONS.)

A working definition of "State" would be that it is the Reigning or Ruling Authority. This naturally suggests the Ruler or Sovereign. But the developments in the concept of the State and its functions, have evolved the Institutional from the Personal Rule and in this process, the State has come to be exalted to an extent amazing to think of. In the enthusiasm to so exalt the state thinking minds have reason to suspect the almost consequent suppression of the individual. In an avoidance of the latter evil and the encouragement of the former good within limits, seems to lie the well-being of any state, socialistic, socialist or welfare.

The modern state as an institution, has to be manned by persons and it has to depend on such persons for the colour it assumes. It is precisely "because the wise planners of our Constitution saw this, that they devised the "Fundamental Rights" for incorporation. In a book noted for its "Clarity of thought and expression" entitled "Fundamental Rights in India" (Stevens and Sons Ltd., London) Mr. Alan Gledhil has very pertinently pointed out:— "Article 12 and 13 of the (Indian) Constitution make it clear that the Fundamental Rights are essentially in the nature of limitations imposed on the exercise of powers vested in the executive and legislative processes of Government at all levels The purpose of having Fundamental Rights is to prevent a temporary majority in a legislature abusing its powers. To sweep them (the Fundamental Rights) aside to facilitate the enactment of measures of social reform when the ink was hardly dry on the new Constitution, was to create an unfortunate precedent, especially when the comparative ease with which the Constitution can be amended, is considered."

The author goes on: "The Fundamental Rights have run the gauntlet of judicial interpretation for six years and more. The restrictions on the Rights permitted by the Courts are

such that upto now they have not had a tendency to exhaust the contents of these Rights. These decisions indicate that the Fundamental Rights are dynamic realities. The Courts have endeavoured to interpret the Rights so as to avoid the two extremes of giving them no legal effect, and of making them an insuperable barrier to legislation and efficient administration. But the amendments introduced in vital chapters of the Constitution, have impelled students of Constitutional Law to develop a feeling that such amendments are indicative of a growing loss of faith on the part of the Administration in the Rights. It is to be hoped that the Fundamental Rights are something more than a gesture of self-respect on emergence from Colonial Rule. They should be widely known and respected as a code of conduct."

In this context, it is good to recall that in a fast-changing world with a silent revolution overtaking us inexorably and inevitably, there is bound to be a race against time. The concept of the Ruling Authority's rights and responsibilities have undergone such a rapid revision that from the elementary duties of personal rulers, Kings and Emperors who were a sort of guardians, parental and privileged, of their *subjects*, the Institutional Authority called state has such a vast field of activity that it touches all sectors of its *citizens'* life-private and public. A wise limit to the encroachment on the citizens' till-now considered personal perquisites and prerogatives and the State's right to override all rights and liberties in the interests of the welfare ideal the subjugation of the individual to the general welfare seems necessary. Too much hurry smacks of misjudgment and we have seen a revision of our own ideas in certain respects in our limited experience since Independence in the separation of executive and judicial functions, in the imposition of Hindi as the state (not national) language, in the outlawing of the English Language, in the all-too hurried revision of the Hindu Code, in the reform of education, in the attempt to oust the foreigner from key industrial and commercial posts without adequate indigenous substitutes and last, though not least, in linguistic state-divisions. How often have we not heard the cry "all this was

then with the foreigner at our door-step-but now with the reins in our own hands, we must not be hugging out-moded ideas and we must evolve systems to suit current circumstances and needs."

In the attempt to adjust to present trends, it is sometimes pointed out that if we do not change peacefully, a violent revolution against the very grain of our national heritage and ideals, will sweep over us. Hence a deliberate attempt to force the pace is in evidence. With a feverish haste to out-distance time, know-how experts are imported by the dozen at heavy cost machinery and goods ordered with no eye on cost or necessity and factories are set up too early to begin production of unwanted goods etc. The facile majority in the legislature due to the well-merited victory in the struggle against the foreign ruler, has placed power in the hands of the ruling party which calls for wise and careful exercise. But Power in all forms is irrational and like the horse which careers along blindfolded, it is apt to go headlong if unchecked.

The Five-Year Plans have been evolved with care and attention and executed with enthusiasm spirit and drive. Encomiums have been showered on us by foreigners and thinkers in our own country. The over-all picture is encouraging enough. The planners claim that "the achievement of a socialistic pattern" has been *accepted* as the objective of economic policy." To quote from the "Hindu" on this point:- "This is to say the least an exaggeration. Parliament, while discussing something else, adopted in a fit of absent-mindedness an omnibus amendment approving the Avadi ideal, though that ideal was and still remains largely nebulous. To the extent that the present draft plan outlines its features more clearly, to that extent a very large section of opinion in the country is bound to find it anything but attractive. As for the Congress, that the Working Committee would enthusiastically approve anything that had the Prime Minister's *imprimatur*, was to be expected. But such ready endorsement long before the public in whose name the Committee claims to speak could be supposed to have applied its mind to it, can hardly be equated with popular approval. As the tragic sequel to the Working

Committee's decisions on the S. R. C. Report has shown, approval in general terms by the Congress organisations, is apt to be defeated by violent differences of opinion when it comes to discussion in detail It is the active consent of the electorate that must be unmistakably obtained if the Congress goal is to become accepted as national policy. That goal rightly understood, will be seen to be not Socialism, but state landlordism and state capitalism The Commission pictures the village as a unit and as the bottom link of hierarchy with the planners at the apex. Not all the talk about co-operation and decentralisation, can disguise the fact that it is the Government of the day and its advisers who will be responsible to nobody but it, that will determine the lines of advance, the criterion being not private profit but social gain. Major decisions, we are told, 'must be made by agencies informed by social purpose'. But there is another way of looking at it. In the planners' utopia *there will be but one employer, the State and every citizen will be willy-nilly an employee, doing the work allotted to him and getting what the state thinks he needs.* He will not be able to choose his occupation, use his own skill to the best of his opportunity, or profit by his own enterprise within the limits set by public policy governing the general good No doubt it (the Commission) brings in democracy now and then. But its scheme in many of its most crucial features, is wholly incompatible with the basic liberty which goes with citizenship of a democracy. If democratic choice is to be reality, the Plan or at least those parts of it which aim at superseding the fundamental rights which are indispensable to free democracy and transforming by total planning the immemorial way of life of a great nation, should be kept in suspense pending a positive verdict at the polls at the general elections.

The upshot of it all is that while with the evolution of the modern state with its multifarious activities and duties spreading its tentacles far and wide even into the citizens' private lives, calls for energetic and enthusiastic action, a great deal of caution and discretion is indicated in order not to overstep the golden mean between benevolent democracy and unheeding

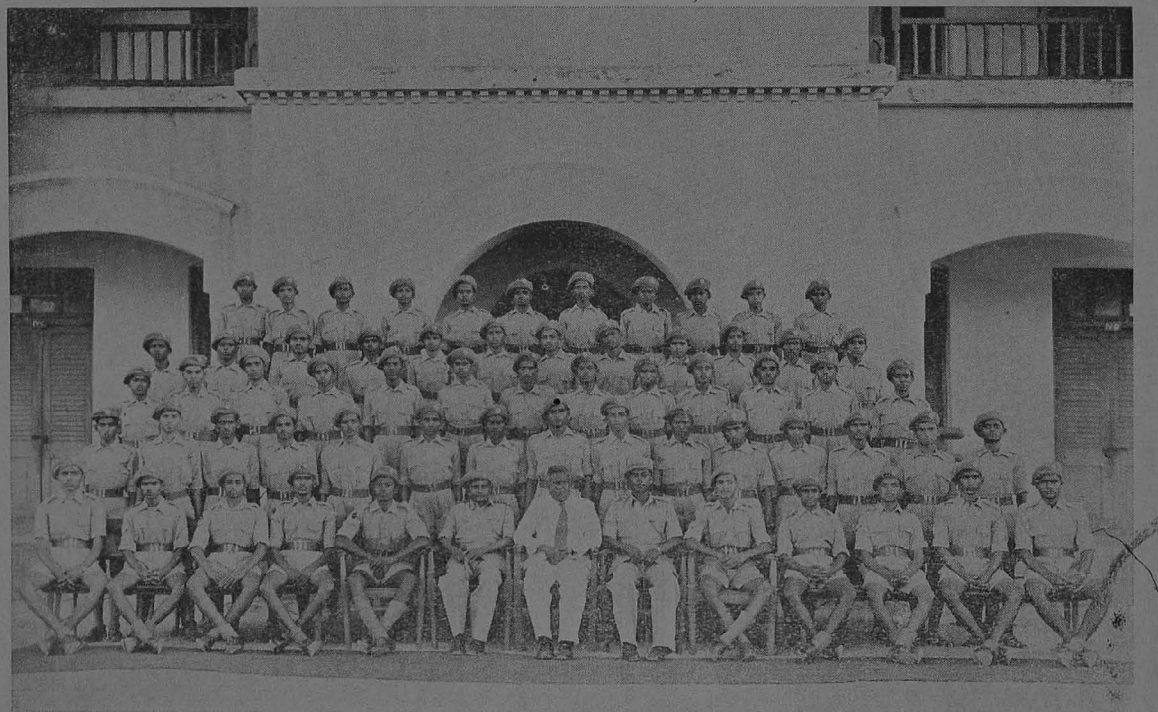
dictatorship. At no time can authority say "I am the Law" and only if it subordinates its own will to the general, it is bound to succeed. Let us hope that the exaltation of the state will not follow in the footsteps of the exaltation of the dictator which latter, has precipitated two world cataclysms. Wise men there are to point the dangers of our ways and it only requires humility and wisdom to take their advice.

Let us hope and pray that our infant democracy should not degenerate into dictatorship of the few at the top, deifying "Stateism" into a Colossus.

"Certainly, India is not much balanced. The fault may lie with the Government or with somebody else. For the moment let us forget whose fault it is; it may be the fault of all of us but the fact is that there is lack of balance. Our Finance Minister may seek some financial balancing about imports and exports and about the sterling balances. That is all right, that has to be done and is wisely done; but the real lack of balance is more basic and it is affecting not only our economic life but also our political and international life."

"Why has democracy, which was for a century or more the ideal and inspiration of countless people, and which can count its martyrs by the thousand, why has it fallen into disfavour now? Such changes do not happen without sufficient reason; they are not just due to the whims and fancies of a fickle public. There must be something in modern conditions of life which does not fit in with the formal democracy of the nineteenth century."

—Nehru.

N. C. C. TROOPS. (80 & 81)

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் M. A., L. T.

வேந்தனைப் போரின் பொருட்டுத் துயில் எழுப்பும் முறை தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. விடியற்காலத்தில் இன்னிசை பாடி அவனை எழுப்பும் சம்பிரதாயத்தையும் நாம் நன்கறிவோம். பின்பு வேந்தனுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகள் யாவும் தெய்வங்களுக்குச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

பிள்ளைத்தமிழுக்கு வழிகாட்டியாய் நின்றவர் பெரியாழ்வார் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. திருப்பள்ளி யெழுச்சி என்ற அம்சம் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரில் ஓர் இலக்கியமாய் அலர்ந்தது என்று இயம்பலாம்.

கவி காளிதாஸன் மேகலிடுதூதை ஆரம்பித்தார். அவர் சுவட்டைப் பின்பற்றிப் பின்பு அநேக சந்தேகங்கள் புற்றீசல் போலக் கிளம்பிவிட்டன. முதல் நூலின் வனப்பும், சொல் ஓவியமும், சொல் இன்பமும் பொருட் செறிவும் கற்பனையும் ஆழமும் எங்கும் இடம் பெறவில்லை என்ற உண்மை, இலக்கிய உலகத்தைத் துருவி ஆராய்கின்ற விமர்சனப் புலவர்களுக்கு நன்கு புலனாகும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

நம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் திருப்பள்ளியெழுச்சி நூல் தோன்றி நம்முடைய செவிக்கும் சிந்தைக்கும் கல்விருந்தளிக்காமற்போகவில்லை. ஆனால் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார்தான் முதல் முதலில் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடத் தொடங்கினார் என்று கூறலாம். இது நிற்க, ஒரு சித்திரத்தை இரண்டு முறைகளில் எழுப்பலாம். நாம் எடுத்துக் கொண்ட சித்திரத்திற்குப் புறம்பாயுள்ளவைகளைக் கழித்தெறிந்து விடலாம். அல்லது சித்திரத்திற்கு வேண்டிய அம்சங்களைத் திரட்டிக் கொண்டே போகலாம். இவ்விரு விதங்களால் சித்திரத்தை ஒரு தலை ஏன் அலரவைக்கக்கூடும்.

மைக்கல் ஆஞ்சலோ என்ற உலகம்போற்றும் ஒரு சிற்பி வெறுங்கற்களைப் பார்க்கின்றபொழுது, அவைகளில் ஓராயிரம் உருவங்கள் அவர் கண்களுக்குக் காட்சி அளிக்கும். தமக்குத் தகுந்த உருவத்தை மனத்திற்குள் வைத்துக்கொண்டே செதுக்கிக்கொண்டே போவார். அப்படிச் செதுக்கிக்கொண்டே போகும்பொழுது கல்லிற் றுயின்று கொண்டிருக்கிற உருவம் உயிர் பெற்று எழும்.

ஆண்டாள் தன் திருப்பாவையில் காலையில் நிகழக்கூடிய அம்சங்களைத் திரட்டிக்கொண்டே போயிருக்கிறாள். காலையின் எழில், காலையில் எழும் ஒலிகள், காலையில் விரியும் காட்சிகள் இவை யாவும்

அழியாச் சித்திரங்களாய் நம் முன் மிதந்து வருகின்றன. திருப் பாவையை நுகருந்தோறும் ஒரு பெரிய ஒவியக்கூடத்திற்குள் நுழை கின்ற உணர்ச்சி நம் சிந்தையில் பாய்கின்றது.

புட்கள் புலம்புகின்றன. வெள்ளை விளி சங்கின் பேராவங் கேட்கின்றது. யோகிகளின் 'அரி' என்ற ஒலி எழுகின்றது.

மத்தினால் எழுகின்ற தயிராவமும் நம் செவிகளில் இன்பமாய் விழுகின்றது. புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாலியுள் செங்கழுநீர் வாய் நெழிகின்றது; ஆம்பல்வாய் கூம்புகின்றது. இப்படிச் செஞ் சொற்கள் கொண்டு சித்திரங்களை அடிக்கிக்கொண்டே ஆண்டாள் போகின்றாள். ஆண்டாளின் திருப்பாவையும் ஒருவிதமான திருப் பள்ளி யெழுச்சியாகும் என்று ஐயமின்றிச் சாற்றலாம்.

தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வாரின் திருப்பள்ளி யெழுச்சியின் முதல் அடிகளே நம்முன் காலைச் சித்திரத்தை நிறுத்திவிடுகின்றன.

‘கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தனைந்தான்
கனவிரு ளகன்றது காலையம் பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம்’

என்ற வரிகளைப் படித்துப்பாருங்கள்; உண்மை புலனாகும். சுடரொளி எங்கும் பரவுகின்றது. துன்னிய தாரகைகளின் மின்னொளி சுருங்கு கின்றது. மதியின் ஒளியும் தேய்கின்றது. கழுகின் பாளைகளின் மணம் வைகறை மாருதத்தின்மீது மிதந்து வருகின்றது.

சுடரொளி பார்த்தன சூழ்திசை யெல்லாம்
துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி
படரொளி பசுத்தனன் பனிமதி யிவனே
பாயிருள் அகன்றது பைம்பொழில் கழுகின்
மடலிடைக் கீறி வண்பாளைகள் நாற
வைகறை கூர்ந்தது மாருதம் இதுவே.

ஆயர்களின் வேயங்குழலோசையும், விடைமணிக் குரலும் கேட்கின் றன, புட்களும் புலம்புகின்றன. பொழில்களில் வண்டினம் முரல் கின்றன.

“மோட்டின மேதிகள் தனைவிடு மாயர்கள்
வேயங்குழ லோசையும் விடைமணிக் குரலும்
சுட்டிய இசை திசை பார்த்தன வயலுள்
இரிந்தன சுரும்பினம்
புலம்பின புட்களும் பூம்பொழில் களின்வாய்
போயிற்றுக் கங்குல் புகுந்தது புலரி
கலந்தது குணதிசைக் கணை கடலாவம்”.

பாலியத்தில் ஆழ்வார் தம் காமக்கண்ணோடு பார்த்த ஒரு காட்சி
மாசு நீங்கி ஓர் அழியாச் சித்திரமாய்த் திகழ்கின்றது.

கடிமலர்க் கமலங்கள் மலர்ந்தன இவையோ
கதிரவன் கணைகடல் முளைத்தன னிவனோ
துடியிடையார் சுரிசுழல் பிழிந்துதறித்
துகிலுடுத் தேறினர் சூழ்புனல் அரங்கா.

என்ற வரிகள் மேற்கண்ட உண்மையை வலியுறுத்தாமற் போகா.

மாணிக்கவாசகரின் திருப்பள்ளி யெழுச்சியும் நம் மனத்தைத்
தொடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பூங்குயில்கள் கூவின, கோழிகள், குருகுகள் இயம்பின, சங்கம்
ஒலித்தது என்று கூறுகிறார்

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகளியம்பின வியம்பின சங்கம்
ஒவினதாரகை யொளி யொளியுதயத்
தொருப் படுகின்றது.

இவ்வரிகள் சம்பிரதாய முறையில் செல்லுகின்றன. ஆனால் அவர்
தரும் அடியார்களின் சித்திரம் ஓர் அழியா ஒவியமாய்க் காட்சி அளிக்
கின்றது. ஒசை நயத்திற்கோ குறைவில்லை. நம் மனத்தை அது
உருக்காமற்போகாது.

இன்னிசை வீணை யரியாழினை ரொருபால்
இருக்கொடு தோத்திரமியம்பின ரொருபால்,
துன்னிய பிணைமலர் கையின ரொருபால்
தொழுக்கை யழுக்கையர் துவன்கைய ரொருபால்
சென்னியலஞ்சலி கூப்பின ரொருபால்
திருப்பெருந்துறை யுறை சிவபெருமானே
என்னையு மாண்டுகொண் டின்னநுள்புரியும்
எம்பெருமான் பள்ளியெழுந் தருளாயே.

இத்தகைய சித்திரம் காலவெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்தும்
என்பது உண்மையே.

இராமலிங்க சுவாமிகளும் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடியிருக்கின்
றார். இவர் வேதாந்த கருத்தை வைத்துப் பாடியுள்ளார். உள்ளத்
தில் எழும் உதய காலத்தைச் சித்தரித்திருக்கிறார். பண்டை இலக்கி
யத்தில் தோய்ந்த பாரதியோ பாரதமாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சியை
இசைத்திருக்கிறார். காலத்திற்கேற்ற கோலம் அமையும்ன்றோ.

சுதந்திரநாதம் கேட்கின்றது அவர் பாடலில். பாரதியார் சிந்தையைக் கிளறியது தொண்டாடிப் பொடியாழ்வாரின் திருப்பள்ளி யெழுச்சி யென்பதை அவர் சரித்திர வாயிலாக நாம் அறிவோம்.

பொழுது புலர்ந்தது; யாம் செய்த தவத்தால்

புன்மையிருட் கணம் போயின யாவும்

எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி

யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி

தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்

தொண்டர் பல்லாயிரர் குழ்ந்து நிற்கின்றோம்

வீழுதயில் கின்றனை யின்னுமெந் தாயே

வியப்பிது தான்! பள்ளியெழுந் தருளாயே

புள்ளினம் ஆர்த்தன; ஆர்த்தன முரசம்

பொங்கிய தெங்குஞ் சுதந்திர நாதம்.

வென்னியை சங்கம் முழங்கின கேளாய்.

இவ்வரிகளில் சுதந்திர முரசொலி கேட்கின்றது.

முகவைக்கண்ணமுருகனார் பாடிய 'சுதந்தர கீதம்' நாம் சிந்திப்பதற்குரியது. இவர் பழுத்த செஞ்சொற்களைக் கையாளும் திறமை யுள்ளவர் என்பது பின்வரும் பாட்டு காட்டும்.

'காலை யுதித்தது காரிரு ளஞ்சிக்

கடலி லொளித்தது காரிகையார்கள்

பாலை யிகழ்ந்திடு பண்க னெடுத்துப்

பாரதி! நின்புகழ் பாடி நிற்கின்றார்

சால வெழுந்து முழங்குவ காணாய்

சங்கொடு பேரிகை தண்ணுமை யாவும்

மாலை யணிந்து மணிமுடி சூட

மாதே! திருப்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

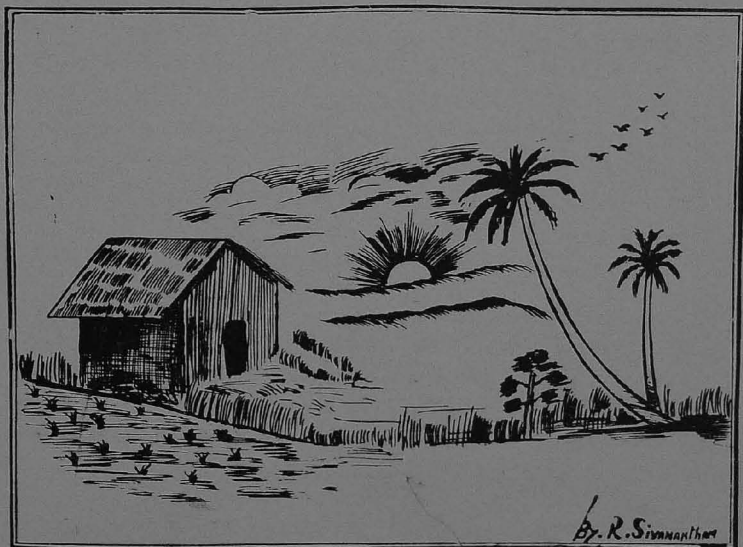
ஒவ்வொரு கவியிலும் ஒவ்வொரு நயம் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஆனால் காலைச்சித்திரம் மிக எழிலோடு விளங்குவது தொண்டர் அடிப்பொடி யாழ்வாரின் திருப்பள்ளி யெழுச்சியே என்ற உண்மை எல்லாத் திருப்பள்ளி யெழுச்சிகளையும் நடுவு நிலையிலிருந்து துருவி ஆராய்வோருக்குப் புலனாகும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

15 OCT 1956
INDIAN INK WORK.

மதுரைக்கோவில் தோற்றம்.

—மார்க்ஸ் & ராஜேன்ரன், 5-வது படிவம்.

காலைக்கதிரவன்.

—ரா. சிவானந்தம், 3-வது படிவம்.

புலவர்களும் இயற்கைப் பொருட்களும்.

(வித்வான், D. G. தங்கராசனார், ஈரோடு.)

பல்வேறு வண்ணங்களில் தீட்டப்பெற்ற ஒவியம்-அதை இருவர் காண்கின்றனர். ஒருவன் அறிவு செறிந்தவன். மற்றவன் அறிவிலி. அறிவிலிக்கு அந்த எழிலோவியம் வெறும் வண்ணங்கள் பூசப் பெற்ற ஒரு தோற்றத்தையே காட்டுகின்றது! ஆனால் அறிவு நிறைந்தவனுக்கோ கருத்துக்கள் செறிந்ததாகக் காட்சியளிக்கின்றது. அது அவனது கற்பனைத்திறனுக்கு ஒரு பெரு விருந்தாக அந்த ஒவியம் ஒளிர்கின்றது. அதுதான் புலமை! நுண்ணிய அறிவே புலமை எனப்படுவது. புலமையை யுடையவனே புலவன் எனப் புகழப் படுபவன்.

உயர்ந்தோங்கிய மலையை ஒரு புலவன் உற்றுநோக்குகின்றான்; அது அவனுக்கு ஒரு உயரிய கருத்தை உணர்த்துகின்றது. தண்கதிர் விரிக்கும் வெண்ணிலாவைப் பார்க்கும் ஒரு புலவனுக்குப் புதியதோர் கருத்துப் புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு பைங்கடற் காட்சியும் பசும் பூஞ்சோலை முதலிய, இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இயற்கைப் பொருட்களெல்லாம் புலவரது உள்ளத்திலே அரும் பெருங் கருத்துக் களைப் புதுப் புனல் போல் பொங்கியெழச் செய்கின்றன. புலவர்கள் அக்கருத்துக்களைத் தம்மட்டோடு வைத்துக்கொள்ளாமல் பிறருக்கும் புகட்டுகின்றனர். அதுதான் புலவரது பண்பு. கொண்ட கருத்துக் களை வண்ணங்களிலே வரைந்து தருபவன் ஒவியப் புலவன், இசையிலே அமைத்து இன்புறச் செய்பவன் இசைப்புலவன், நாட்டியக்கலை வாயிலாக நடித்துக் காட்டுபவன் நாட்டியப்புலவன், செஞ்சொற்களாலான செய்யுட்களிலே சித்தரித்துக் காட்டுபவன் செஞ்சொற்புலவன். இனி, இயற்கைப் பொருட்களிற் சில, புலவர் கட்குப் புலப்படுத்திய கருத்துக்களை ஈண்டு காண்போம்.

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை” என்ற கவி பாரதியாரின் பாடலில் தலைமையிடம் பெற்றுள்ள கம்ப நாடர் இராமாயணம் பாடுகின்ற காலத்து, நாட்டு வளத்தைப் பாடு வதற்குமுன் ஆற்றுவளத்தையாரம்பிகுகின்றார்; ஆற்றுவளமில்லையேல் நாட்டுவளம் ஏது? ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழன்றோ! அத்தகைய ஆற்றினுக்கு வற்றாத நீரை வழங்குவது மேகம். கோசல நாட்டை அழகுசெய்கின்ற சரயு நதியைச் சிறப்பிக்கின்ற கம்பனது கண்முன், பயன்கருதாது வழங்கும் வள்ளல்களைப் போல நீர்த்தாரைகளை வரையாது வழங்கும் மேகம் காட்சியளிக்கின்றது. கடல் நீரானது

கதிரவனின் வெப்பத்தால் மேகமாக மேலெழும்பி மலையீது படிந்து நீர்த்தாரைகளைப் பொழிகின்றது. இயற்கையாக நிகழும் இந்த மழைக் காட்சி கம்பனது உள்ளத்தில் அழகியதோர் கருத்தைப் புகுத்துகின்றது. அக்கருத்தைக் கம்பநாடர் தமக்கே உரியதான தனிநடையில் நயத்துடன் காட்டும் திறத்தைப் பாருங்கள்!

பம்பி மேகம் பார்த்தது பானுவா
 னம்பன் மாதுலன் வெம்மையை நண்ணினான்
 அம்பி னாட்டுது மென்றகன் குன்றின்மே
 லிம்பர் வாரி யெழுந்தது போன்றதே.

மலையையும் கடலையும் ஆனாகவும், ஆற்றினைப் பெண்ணாகவும் கற்பிப்பது புலவரது மரபு. மலையாகிய அரசனுக்கு ஆறு என்ற சிறு பெண்ணொருத்தி பிறந்தாள். உற்பத்தியாகுமிடத்தில் ஆறு சிறியதாகத்தானே தோன்றும் வர வர அப்பெண் பெரியவளாகி, அவளையொத்த உபநதிகளாகிய தோழியரோடு கூடிவிளையாடி, தக்க பருவம் எய்தியதும் கடலாகிய கணவனை அடைந்தாள். இம் முறையில் மலை மாமன்; கடல் மருமகன்! மாமனாகிய மலையின்மீது கதிரவன் தன் கொடுங் கிரணங்களைப் பரப்பித் துன்புறுத்துவதைக் காண்கிறான் கடலாகிய மருமகன். இனிய மகளை ஈன்று தனக்கு மனைவியாக அளித்த மாமன் அல்லற்படுவதைக் காணும் மருமகன் வாளாவிருப்பானா? “என் மாமனது வெப்பத்தை தணிப்பேன்” எனக் கூறி, மேகமாக மேலெழும்பி, கதிரவன்மீதுள்ள கடுஞ்சினத்தால் கறுத்து, இடித்து, மாமன்மீது பார்த்து படிந்து நின்று மழையாகப் பொழிகின்றனாம்! இது கம்பனது சொல்லோவியம்

திருவிளையாடற் புராணம் என்பது சிவபெருமானின் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களை விரித்துக் கூறும் நூலாகும். மூவாயிரத்து முந்தூற்று அறுபத்து மூன்று பாடல்கள் கொண்டது. இதைப் பாடியவர் பாஞ்சோதி முனிவர். அவற்றுள் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம் அப்பாடல் ஒரு சோலையை வருணிக்கின்றது. சோலைகள் செறிந்த சோழ நாட்டின் கண் தோன்றிய பாஞ்சோதி முனி வருக்குச் சோலையை வருணிப்பது எளிதுதானே? தெற்கே நெடுந் தொலைவிலிருந்து தென்றல் வீசுகின்றது. அது வீசுதலால் பூங்கொம்புகள் அசைந்தாடுகின்றன. ஆகவே அக்கொம்புகளிலுள்ள பூக்கள் மதுவைச் சிந்துகின்றன. வண்டுகள் ஒலிக்கின்றன இக்காட்சியைக் காணும் பாஞ்சோதி முனிவருக்கு நாட்டியக்கலையும் நாட்டத்திற்கு வருகின்றது. ஒரு நடன அரங்கிலே நாட்டியப் புலவன் ஒருவன் ஆட்டிவிக்க, நடன மாதர் பலர் பாட்டிசைத்து ஆட்டம் ஆடுகின்றனர். அவர்களது அழகிய முகங்கள் வெயர்வையைச் சிந்துகின்றன. இவ்விரு காட்சிகளையும் ஒன்றாகப் பொருத்து

கின்றார் புலவர். தென்றல் காற்று அசைப்பதினாலே பூக்களிலுள்ள தெள்ளிய மதுவானது சிதற வண்டுகள் இசைபாட, பூங்கொம்புகள் ஆடுவதானது, நாட்டியப் புலவன் ஆட்ட, முகமானது வெயர்வை சிந்த, பாடியாடுகின்ற பாவைமாரின் ஆட்டம்போல் தோற்றுகின்ற தாம்! தென்றலை நாட்டியப்புலவனாகவும், பூங்கிளைகளை நாட்டியப் பெண்களாகவும், பூக்களை அவர்களது நகை முகங்களாகவும், பூக்களினின்று சிதறும் தெள்ளிய மதுவைப் பாவையரின் முகங்களினின்று ஒழுகும் வெயர்வையாகவும், வண்டுகளின் ஒலியை அவர்களது பாட்டொலியாகவும் பொருத்திப் பாடப்பட்ட கவி இதோ!

சேட்டிகைத் தென்கால்தள்ளத் தெண்மதுச் சிதறத் தும்பி
நீட்டிசை முரலச் சாயா நின்றபூங் கொம்ப ராடல்
நாட்டியப் புலவன் ஆட்ட நகைமுகம் வெயர்வை சிந்த
பாட்டிசைத் தாடாரின்ற பாவைமார் போன்ற வன்றே.

கிருஷ்ணப் பிள்ளை என்வபர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய புலவர் பேராசிரியா சுந்தரம்பிள்ளையவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றவர். வைணவ வேளாளரான அவர், இயேசு பெருமானுக்கு அடிமையானார். தம்மை யாட்கொண்ட இயேசு பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்து இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்ற அரியதொரு நூலை ஆக்கியுள்ளார். நாலாயிரம் பாடல்கள் கொண்ட இரட்சணிய யாத்திரிகத்திலிருந்து ஒரு பாடல்!

யூதாசு எனும் சீடனால் தாம் காட்டிக் கொடுக்கப்போவது உறுதி என்றறிந்த அருளவள்ளலாகிய இயேசுபெருமான், ஆதி காலத்தில் ஆண்டவன் அன்பொடு ஈந்த ஏதேன் எனும் இனிய சோலையிலே ஆதித் தாய் தந்தையரான ஆதாமும் ஏவாளும் புரிந்த பாவச் சுமையைத் தாம் ஏற்று, சோலையிலே உற்பத்தியான அச்சுமையை ஒரு சோலையிலேயே தள்ளிவிடுவதன் பொருட்டு கெத்சமனே என்ற சோலையை நோக்கி வருகின்றார் வருகின்றபொழுது உலக மக்கள் இயற்றிய பாவத்தைப் போக்குவதற்காகத் தாம் துயக்க வேண்டிய இன்னல்களை எண்ண எண்ண, அவரது திருவுள்ளம் வேதனை கொள்கின்றது. உள்ளத்தின் வேதனையால் உடல் வெப்பமுறுகின்றது அப்பொழுது நிலாத்தோன்றும் நேரம். அந் நிலாத் தோற்றமானது கிறித்தவப் புலவரான கிருஷ்ணப்பிள்ளைக்குக் காட்டும் கருத்தினையும் அதனை அவர் தமது செஞ்சொற்களால் சித்தரிப்பதையும் காண்மின்!

மும்மை யாயவோர் முதலுக்கு நடுகின்ற மூர்த்தி
செம்மை சேருளங் கவன்றிடத் திருவுரு வடைந்த
வெம்மை யைச்சிறி தாற்றுவலென விரைந்தெழல்போல்
விம்மு தண்சுடர் வீசிமே லெழுந்தவெண்டிங்கள்.

தந்தை, மைந்தன், தாய் ஆவிய ஆகிய முக்கூறுகளைக் கொண்ட பரம் பொருளின் நடுக்கூறுகிய மைந்தன் எனும் கிறித்துபெருமானின் செம்மை நிறைந்த திருவுள்ளமானது கவலை கொண்டதால் அவரது திருமேனியடைந்த வெப்பத்தைச் சிறிது தணிக்கலாம் என்றெண்ணி சந்திரானுவன் தண்மை பொருந்திய தனது கதிர்களைப் பெருமான் மீது பரப்பி மேலெழுந்தானாம்!

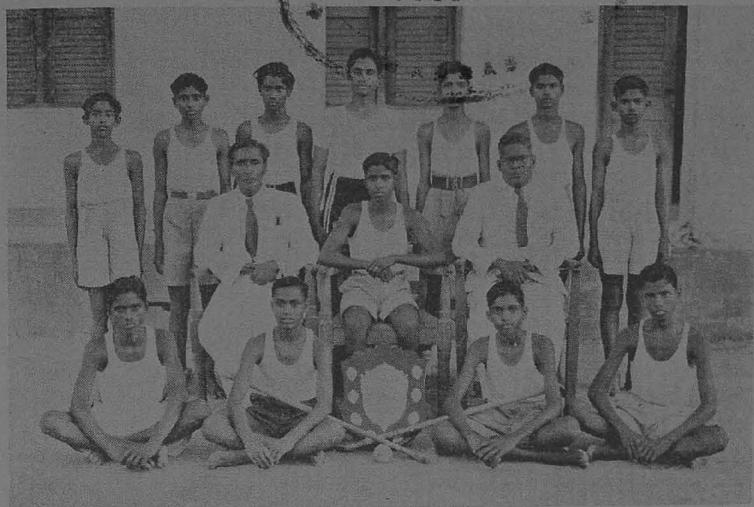
இனி, ஆங்கிலப் புலவர் ஒருவரது பாடலிலிருந்து ஒரே ஒரு எடுத்துக்காட்டு:—ஆலிவர் கோல்டுஸ்பித் (Oliver Goldsmith) என்பவர் சிறந்த ஆங்கிலப் புலவர்களிலே ஒருவர். அவர், ‘குடி நீங்கிய சிற்றூர்’ (Deserted Village) என்ற ஒரு நெடுங் கவியினைப் பாடியுள்ளார். அந்நெடுங் கவியிலுள்ள சில அடிகள் அச்சிற்றூரின் கண் வாழ்ந்த திருமறைப் போதகர் (Village Preacher) ஒருவரைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. ஆண்டு ஒன்றுக்கு நாற்பது பொற்காசுகளைச் சிறு ஊதியமாகப் பெற்றுக்கொண்டிருந்த அப்போதகர், உள்ளதே போதும் என்ற உயரிய பண்புடன் அரிய பல திருப்பணிகளையாற்றி வந்தார். சிற்றூர் மக்களின் இன்ப துன்பங்களிலே அவர் பங்கு கொள்ளினும் அவரது உள்ளமோ ஆண்டவனோடு அமைந்திருந்தது. இக்கருத்தினைக் கூறும் கவிஞரின் மனக்கண்முன்வரைக் காட்சி வருகின்றது.

Their welfare pleas'd him, and their cares distress'd;
To them his heart, his love, his gifts were given,
But all his serious thoughts had rest in Heaven,
As some tall cliff that lifts its awful form,
Swells from the vale, and midway leaves the storm.
Though round its breast the rolling clouds are spread
Eternal sunshine settles on its head.

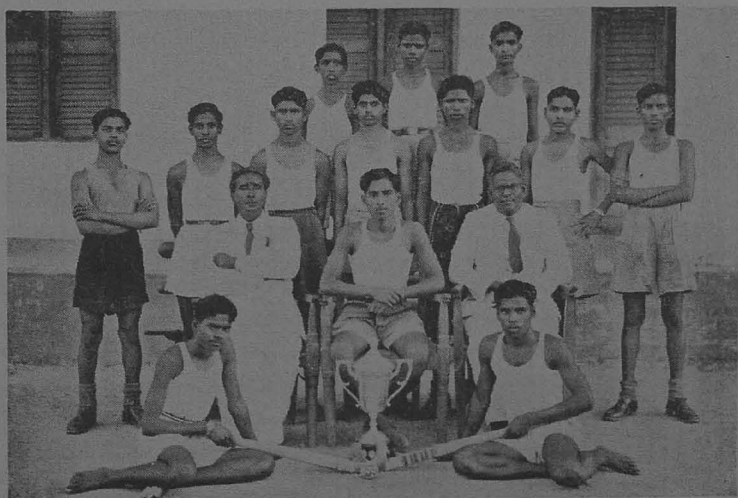
உயர்ந்தோங்கியமலை; அம்மலையின்மீது கடுங்காற்று வீசுகின்றது, கார்மேகம் தாக்குகின்றது. இந்த எதிர்ப்புகளெல்லாம் மலையின் நடுப்பாகம் மட்டும் தான். அதன் உச்சியோ ஞாயிற்றின் பொற்கதிர்களுடே மின்னி மிளர்கின்றது. அதேபோல் திருமறைப் போதகரை உலகத்திற்குரிய இன்ப துன்பங்கள் வன்மையாகத் தாக்கினாலும் அவரது உயரிய உள்ளமோ பேரின்ப ஒளியிலே மின்னி மிளிர்ந்தது என்பதுதான் அவ்வடிகளின் கருத்து.

இவ்வாறு எந்நாட்டுப் புலவராயினும் எம்மொழிப் புலவராயினும் இயற்கைப் பொருட்கள் அவர்கட்கு இனிய கருத்துக்களையும் அரிய நீதிகளையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவற்றை அப்புலவர்கள் தங்கள் சொல்லோவியங்களில் உலகத்தவர்க்குச் சித்தரித்துக்

15 OCT 1956

HOCKEY INTERMEDIATES. (Dt. Runners.)

HOCKEY SENIORS. (Dt. Winners)

காட்டுகின்றனர். அவற்றைப் படித்து இன்புறுவதோடு பயன் படுத்திக் கொள்வதும் நமது கடமையாகும். இயற்கைக் காட்சிகளையும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையும் அணிபொருந்தப் பாடுவதில் தமிழ்ப் புலவர்கள் நனி சிறந்தவர்கள். வீரமாமுனிவர், போப்பெருந்தகையார், கால்டுவெல் பெருமகனார் முதலிய மேனாட்டு மேதையர்கள் “தமிழ் என்ற சொல்லைக் கேட்டமாத் திரத்திலேயே இன்ப உணர்ச்சியில் மூழ்கி எழுந்தமைக்குக் காரணம், தமிழ்ப் புலவர்கள் யாத்த தண்டமிழ் நூற்களேயாம். ஆதலின், கம்பராமாயணம் முதலிய வைணவ நூற்களையும் பெரியபுராணம் முதலிய சைவ சமய நூற்களையும் ஐம்பெரும் காப்பியங்களான சமணபௌத்த நூற்களையும், சீரூப்புராணம் போன்ற மகமதியப் பனுவல்களையும், தேம்பாவணி, இரட்சணியயாத்ரிகம் முதலிய கிறித்தவக் காப்பியங்களையும் வேற்றுமை இன்றிப் பயின்று இன்புறுவதோடு உண்மைப் பொருளை உணர்வது அறிவுடையோரது செயல்களாகும்.

கண்ணோக் கரும்பா நகைமுகமே நாண்மலரா
இன் மொழியின் வாய்மையே தீங்காயா—வண்மை
பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையா றன்றே
சலியாத கற்ப தரு.

There are noble-minded generous persons whose glance is a bud; their smiling countenance a new-born flower; their sweet words of truth the sweet young fruit; and their munificence, the ripe fruit; are not those who possess such virtues, the real inexhaustible Kalpatree.

மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறம்
ஆகுல நீர பிற.

(குறள்)

POINTS TO PONDER.

By

“DOCTOR” M. D. (M. B. Ld.)

At a time when English is at a discount some humorous and strange experiences in the use of the language during almost 40 years of one's existence, may serve the purpose of providing enlightenment and entertainment.

Very often in ordinary conversation I have had to forcibly remind myself that my listener was not well-up in his knowledge of English usages and idioms. Here is an instance, I remember. My watch dealer had given me a time-keeper which had a new hand-setting device and I could not detect it myself. When I requested the dealer to show me the way, he simply pushed the knob instead of pulling it and the hands were set. Immediately I burst out “Oh! Is that all the trick” and good God, the dealer looked daggers at me and replied “It is no *Trick* Sir, only a new device”. I cursed myself for imagining that every listener knew the *Tricks* of turn and phrase in the use of the English Language!

A like predicament followed in another case. A friend had lost his wife and though young, he remained a widower for some years. A lawyer friend visiting us after the lapse of years, happened to inquire how Gopal the widower was getting on. I replied “Gopal was formerly Gopal unlimited and now he is Gopal (and reduced)”. The jest went home in the case of the lawyer friend—conversant with Company Laws and he burst into roars and roars of laughter to the discomfiture and bewilderment of Gopal. In the Companies Act, if the Share Capital of a registered Company is reduced, the Company has to add the expression “and reduced” after its name wherever used. Before the wife's death Gopal and life's partner had *unlimited* possibilities for doing their duty by the country in the propagation of the species and incidentally every Company has to state if the liability is unlimited.

A double-degreed friend has the knack of referring to the local Deputy Collector as “Collector” and this always leads to

confusion as he is a Press Correspondent. He could never speak of any one running into a deficit—but only a “deficit budget”—whatever that may mean. For him to look upon another’s as your own money is to “dwindle” and not swindle. While a student this double-graduate had perpetrated an interesting mistake—discovered with the cause, by an enterprising examiner. He had written “l-posterity” with a Casurina nut “l” and the examiner found the printer was the begetter of the freak as at the end of the previous line, an “l” had been inadvertently placed by the compositor when setting and posterity was in the next line and our good friend swallowed the whole lot and disgorged the same in his answer-paper. The late F. E. Corley used to say “I suspect more than the Printer” when he came across a “Printer’s Devil” and in the case of our friend more than the examinee, the Notes which he learnt by rote were responsible.

Innumerable such instances come back to mind. For example the reference to Casurina nut above could only be understood by the Tamilian conversant with the proverb about a forward-person going beyond limits. Likewise if Wodehouse writes that Betram counted innumerable sheep and still could not get sleep, you could not follow the idea if you did not know that there is a common belief that to induce sleep one has to imagine a white sheep jumping over a fence and count the number of such sheep. Or when he says that the gong sounded and Betram had to hastily put himself into shape before going down, you have to remember the dinner-gong of the westerner.

In the use of the word criminal also there is trouble — A lawyer dealing in cases in the Criminal as opposed to Civil Courts, is usually referred to as a Criminal Lawyer and what a joke. But I came across a curious experience. The Temple Trustee rejected his Executive Officer’s proposal to put up a wall by way of embankment to the tank remarking it was “a criminal waste” to spend money on a protecting wall to the public tank. But the officer not catching the sense of the phrase went about complaining that he was being accused of criminality.

FINDLAY HIGH SCHOOL, MANNARGUDI.

Report Presented on the School 13th Annual Speech & Prize Day

Celebration, September 28th, 1955.

It is with deep thankfulness that I present this annual report. The year under review has been one of many-sided activities and notable achievements all round.

The strength of the school at present is 890 as compared with 837 of last year. The award of full fee concessions to indigent pupils has had its inevitable result in a large influx of pupils from Higher Elementary Schools and we have opened a new section in Form I.

The changes in the staff have been kept to the minimum. Sri V. Israel, B. A., has gone for training and Sri D. George-Fredrick Samuel has taken his place as Mathematics Assistant. Sri S. Devavaram, Secondary Grade Assistant, is appointed to be in charge of the extra section in Form I. Sri R. Paulraj has taken the place of Sri V. Daniel as Librarian. Sri S. Murugaiyan, B. A., is acting for Sri A. Shunmugasundaram who, unfortunately, is on long medical leave. Some of our veterans have reached the age of 55 and are on extension; but they seem to be as young as ever, their abounding energy and enthusiasm being a source of wonder and amazement to the younger members of the staff!

The school continues to give a lead to the rest of the District in academic efficiency. Out of the 101 sent up for the S. S. L. C. Public Examination, 97 got through. The averages secured in each subject are as follows:—

<i>Subjects.</i>	<i>School Average.</i>	<i>State Average.</i>
1. Tamil — Part I	55%	48%
2. Tamil — Part II	52	46
3. Sanskrit	48	48
4. English	58	41
5. General Mathematics	58	48
6. Composite Mathematics	64	54
7. Commercial Arithmetic	74	58

<i>Subjects.</i>	<i>School Average.</i>	<i>State Average.</i>
8. General Science	49	39
9. Social Studies	50	44
10. Preciſ- Writing, Drafting	50	46
11. Book-keeping & Commercial Practice	51	40

All the 90 who took the Manavar Manram examination passed, 16 of them in Class I and 32 in Class II. One of them got a Special prize for rank. We also secured a prize in the Fourth Form Jenkins' Scripture Prize Examination.

The successes gained in Games and Sports are also noteworthy. The much coveted Prince's Shield awarded to the school which scores the highest number of points in games tournaments in the whole of the District of Tanjore was won by the school. We also carried away the shield given to the best school in Games and Sports in the Tanjore East District. One of our boys won the Championship of the Intermediate set in the District Athletic Sports held at Mayuram last year.

The co-curricular activities form an integral part of our educational programme. The Literary Unions had their usual plan of debates, essays, lectures and competitions in elocution, story writing, singing, essay-writing, declamation, Fancy dress etc. The terminal variety entertainments are becoming more and more popular. All the Associations had a joint celebration of the anniversary when they had a community tea, and distribution of prizes for the various competitions. We are glad to report of a gift of \$ 100 (nearly Rs. 475) to our Science Club from the *UNESCO*, for the purchase of science apparatus etc. The Tamil Sangam arranged for lectures by eminent scholars. The two troops of the National Cadet Corps had a busy year. In their annual circle camps which was held at Tanjore, our cadets won the Championship cup for all-round efficiency. They also constructed a road in the village of Melanatham. The school Scout troop has regular weekly parades and they have earned a name for themselves for their smart performance in the various demonstrations. Besides the many day outings in connection with Citizenship Training, a party of 30 boys and two masters went on an educational tour

to Madras. The whole school community went on an excursion to Tanjore by a special train. In order to encourage hobbies, the "Hobbies Corner" is held from time to time. The pupils exhibit their leisure time work in the Hall and the best exhibit in each section is given a prize. Photography is the most popular hobby in the school. Next in the order of popularity are Painting, Book Binding, Spinning and last but not the least, gardening. The Junior Red Cross Society has gone through a heavy programme of First aid classes. The school, thus provides a varied pattern of activity with a view to cater to the varying temperaments and aptitudes. The emphasis in Education is no longer on books, but on "the training of habits and graces of social life and capacity for co-operative group work".

The School Library is put to the maximum use possible. Besides the class Library, pupils take the books they want direct from the Library. Arrangements have been made to keep the library open during holidays. It will be good if summer courses are organised by the Educational Department for giving training to teachers in library work.

Museums play a great part in the education of children. One of the members of the staff has undergone Museum training and it is hoped that before long our school museum will grow in size and usefulness.

It is hardly necessary to emphasize the role of the audio-visual aids in education. Additions are made year by year to our film library. There are at least two film shows each month and, as far as possible, they are correlated with the subjects that are being taught. The All India Radio educational broadcasts are listened to whenever they relate to the syllabus that is being covered.

The Secretarial Course is run on efficient lines despite, handicaps of insufficient equipment. All the 26 Secretarial pupils got through the S. S. L. C. Public Examination held in March, 1955. But the popularity of the course is on the wane. One of the objects of the diversified course of studies is to prepare the pupils to earn a living soon after leaving the school

course. When it was first started, it was said that pupils who have undergone this course would be given preference in the appointment of Lower Division clerks in Government Departments. But this is not being fulfilled and unless the existing state of affairs is rectified, the course will lose its attraction.

The primary aim and object of all our activities are the training of the character and personality of the pupils so that they could take their places as worthy citizens of the country. Special emphasis is laid on the spiritual values of education. The day's work opens with worship in the Chapel for those who would like to join, followed by a general assembly of the school Community. Indeed our aim is to carry on the manifold duties of the day, academic, social, manual or moral in the spirit of worship. It has to be borne in mind that it is not only the school that educates but also the home and, in fact, the whole community. I take this opportunity to appeal to the parents as well as to all the members of the community to extend their active co-operation with the school in the moulding of the children's character on right lines.

The Old Students' Association is growing from strength to strength. They celebrated their anniversary in July last. Sri S. Ganesa Pillai, B. A., Deputy Commissioner for the Board of the Religious and Charitable Endowments, one of the alumni of the school, presided. The Management is thankful for the gift of the mercury vacuum light presented to the school by the Old Students' Association.

In conclusion, let me thank the members of the staff for the loyal team-work and devoted service. We are thankful to all friends, old students and well-wishers for their invaluable help. We are particularly grateful, to Sri C. A. Ramakrishnan, I. C. S., Collector of Tanjore for so kindly consenting to preside over this function.

J. Amaladasan,
Principal.

List of Prize Winners 1954—'55.

MERIT PRIZES 1954—'55.

S. S. L. C. Public Examination, March 1955.

Highest Total	...	S. Sivaramakrishnan
English	...	V. Thiagarajan
Tamil I	...	S. Sivaramakrishnan
Tamil II	...	S. Sivaramakrishnan
Sanskrit	...	S. V. Ganesan
General Mathematics	...	{ D. Amirthavasagam T. R. Shunmugam
Composite Mathematics	...	G. Natarajan
Commercial Arithmetic	...	N. Kandasami
General Science	...	{ G. Natarajan R. Gopalakrishnan
Social Studies	...	G. Natarajan
Secretarial Subjects	...	N. Kandasami

Form V.

English	...	R. Saroja
Tamil I	...	L. Sampathkumaran
Tamil II	...	K. Subash
Sanskrit	...	R. Saroja
General Mathematics	...	D. Ramalingam
Composite Mathematics	...	D. Mani
Commercial Arithmetic	...	K. Sivaraman
General Science	...	V. Krishnamurthi
Social Studies	...	{ K. Sivaraman S. Jayaraman
Secretarial Subjects	...	N. Santhanakrishnan

Form IV

English	...	C. T. Jayachandran
Tamil I	...	T. Ramamurthi
Tamil II	...	M. Ayyasami
Sanskrit	...	T. Ramamurthi
Hindi	...	K. R. Jayaraman
General Mathematics	...	T. Ramamurthi
General Science	...	T. Ramamurthi
Social Studies	...	S. Doraisingam
Secretarial Subjects	...	M. Kalidasan

Form III

First Rank	...	A. Z. Navaroja
Second Rank	...	R. Kaliaperumal
Third Rank	...	T. Thangamuthu

Form II

First Rank	...	G. T. Baskaran
Second Rank	...	R. Jayapalan
Third Rank	...	D. Samidorai

Form I

First Rank	...	R. Susendran
Second Rank	...	B. Ravindran
Third Rank	...	R. Subramanian

Jenkins Scripture Prize Examination March, 19 55.

IV Form	...	J. Appasami
---------	-----	-------------

Rangaramanujam Memorial Scripture Prizes.

Form VI	...	R. Thangamuthu
„ V	...	S. Ponniah
„ IV	...	T. Chinnappan

List of pupils who were awarded books by Sri C. A. Ramakrishnan, I.C.S.,
Collector of Tanjore, for proficiency in English and taking part
in the Speech Day English Drama.

Proficiency in English.

Form VI

1. R. Saroja	3. K. Sivaraman
2. V. Krishnamurthi	4. N. Santhanakrishnan

Form V

1. S. Subbulakshmi	4. M. Ayyasami
2. S. Krishnan	5. P. Rajagopalan
3. T. Ramamurthi	6. M. Appavu

Form IV

1. A. Z. Navaroja	3. K. M. Varadarajan
2. A. G. Natarajan	

Form III

1. G. T. Baskaran	3. R. Jayapalan
2. S. Natarajan	

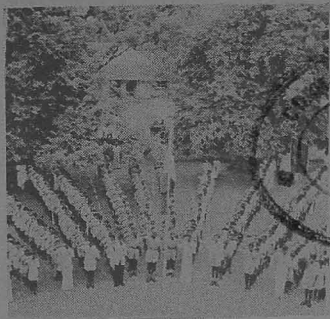
Form II

1. S. Kamala	3. N. Ganapathi
2. R. Susendran	4. S. Balabaskaran

Actors in the English Drama.

1. L. Sampathkumaran	—	IV B
2. T. Santhanakrishnan	—	V A
3. C. T. Jayachandran	—	V A
4. A. Ananthanarayanan	—	V A
5. K. R. Jayaraman	—	V C
6. S. Kesavan	—	VI B
7. T. S. Rangamani	—	VI A
8. D. Richardson	—	VI B
9. S. Krishnan	—	V C
10. K. R. Jayaraman	—	V C
-

SPEECH DAY FESTIVAL SCENES.

Flag Assembly.

Jai Hind!

Members of the Staff
Enjoying 'Mysorepak' & Coffee
at the Girls' Home Science Section.

Art & Craft Section.

'Stalin in hell' - A Scene from
"When the worm turns".

A Dance Recital.

பேரீன்பம்.

ஜி. வில்லியம், VI-A

இவ்வுலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் சந்தோஷமாய் வாழ விரும்புகிறான். அநேகர் ஜீவியத்தில் சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டுமானால் பணம் சம்பாதித்தல் அவசியமென்றும், சிலர் கல்விதான் சந்தோஷத்தைத் தரக்கூடிய வழி என்றும், சிலர் கவிகள் தொகுத்தல் இன்பம் தருமென்றும், வேறு சிலர் மார்க்க சம்பந்தமான சடங்காச்சாரங்களைச் செய்து வருவது சிறந்ததென்றும், இவ்வாறாய்த் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுகின்றனர். உலகில் யாரும் பெற்று அனுபவித்திராததும், அனுபவிக்கமுடியாததுமான ஞானத்தையும், செல்வத்தையும் பெற்ற சாலமோன் என்னும் ஞானி “அதிக ஞானத்தில் அதிகச்சலிப்புண்டு” என்கிறார். ஆனால் இவர்கள் எல்லாம் தீவிரமாய் நம்பிக்கையற்ற நீர்ச் சுழலில் செல்பவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

இவர்களுக்கு உண்மைச் சந்தோஷம் இல்லை. ஐசுவரியவான், கலைஞன், கவிராயன், இராஜாங்கத் தலைவன் எல்லோரும் தாங்கள் நோக்கிச் செல்லும் இலக்கை அடைவதில்லை. அவர்களுடைய சந்தோஷம் ஒரு பிரயாணி பாலேவனத்தில் காணும் தண்ணீர் போல மாயைதான். சந்தோஷத்தைப் பெற மனிதன் படும் பாடுகள் எல்லாம் ஏன் வீணாகின்றன? அவன் கடவுள் முன்னிலையில் செய்த பாவமே காரணம். பாவத்தைப் பற்றி வேதம் என்ன சொல்லுகிறது? மனுஷனுடைய இதயத்திலிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், கொலைபாதகங்களும், களவுகளும், பொருளாசைகளும், துஷ்டத்தனங்களும், கபடம், காமவிகாரமும், வண்கண்ணும், தூஷணமும், பெருமையும், மதிக்கேடும் புறப்பட்டும் வந்து தீட்டப்படுகின்றன. “உங்கள் குடியிருப்பு பாலோகத்திலுள்ளது” என்கிறது வேதம். இதுவே நம் இலக்கு.

உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்ல விரும்புகிறேன். வேதப் புத்தகத்தில் சவுலைப்பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். சவுல் கிறிஸ்தவ மக்களைத் துன்புறுத்தினான். ஆனால் இயேசுவின் ஒளியைக் கண்டான். தான் செய்த பல பாவங்களைக் குறித்து மனஸ்தாபப்பட்டு அழுதான். பாவத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டு அழியாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

தானியேலைப் பார்ப்போம். தானியேலைச் சிங்கக் கெபியிலே தள்ளினார்கள். சிங்கத்தினால் ஒரு திங்குமில்லாமல் உயிர் பிழைத்தான். உயிர் பிழைத்தது மட்டுமல்ல. தானியேல் தனது பாவச்

செயலிலிருந்து மனம் திரும்பி இயேசுவை நம்பி அழியாத சந்தோஷத்தைப் பெற்றான். இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும் பாவங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுவதுதான், உண்மையான சந்தோஷம். கடவுள் ஏற்படுத்திய இந்த வழியைச் சிலர் உணராத இன்னும் மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சடங்காச்சாரங்களை வீணாய்க் கைப்பற்றி வருகிறார்கள். பாவ மன்னிப்பை விரதங்கள், யாத்திரைகள் போன்றவைகளால் அடையலாமென்று முயல்கிறார்கள். ஆனால் பாவிகளாகிய நாம் பரிசுத்த தேவனின் சமூகத்தில் அழுக்கான கந்தை போல்தான்.

என் பிரியமுள்ள நண்பர்களே! உங்கள் கிரியைகளால் நீங்கள் ஒருக்காலும் உண்மையான மகிழ்ச்சியை அடையமுடியாது. இயேசுவை விசுவாசித்து, பாவமன்னிப்பைப் பெற்றால் உண்மையான சந்தோஷத்தை அடையமுடியும். அந்த வழியை நீங்கள் செவ்வை பண்ணி, உண்மையான சந்தோஷத்தை இவ்வசமாகப் பெறுவீர்களாக!

பொய் குறளை வன்சொற் பயனில வென்றிந்நான்கும்
எய்தாமை சொல்லின் வழக்காது—மெய்யில்
புலமைந்துங் காத்து மனமாச கற்றும்
நலமன்றே நல்லா நெனல்.

The right way of conduct is that which consists in avoiding the four sins of tongue (viz). Falsehood, slander, rude words and unprofitable conversation; in guarding the five organs of sense from sinning; and in removing all impurities from the heart.

“இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.”

(குறள்)

தமிழனின் தனிப் பண்பு

ப. காசிஞாதன், VI-A.

பண்டு தொட்டு தமிழன் பண்பாளனாக, வீரம் செறிந்தவனாக, வரையாது வழங்கும் வள்ளல் தன்மை உடையவனாக, நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் கட்டுப்பட்டவனாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறான் ஆனால் இடையிலே சிலகாலம் சீரழிந்தான். ஆகவே மாணமுள்ள தமிழன் ஒவ்வொருவனும் தனது வீரப்பரம்பரையின் ஏற்றத்தை எண்ணிப் பார்க்க முயலுதல் கடமையன்றோ? வடவேங்கடம் தென்குமரி கிழக்கும் மேற்கும் கடல்களாலே சூழப்பட்டது தமிழகம். இத்திரு இடத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியர் செம்மையுற ஆட்சிபுரிந்து உள்ளனர். சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று கனக விசயரை வென்று பத்தினிச் சிலைக்குக் கல்லெடுத்து வந்தான் எனச் சிலப்பதிகாரம் செப்புகின்றது. அவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் இமய வரம்பன் என்னும் சிறப்புப் பெயருடன் இந்தியா முழுமைக்கும் ஏகசக்திராதிபதியாய் வீற்றிருந்தான் என்று சரித்திரச் சான்றுகள் சாற்றுகின்றன. சோழகுலத் தோன்றல் காவிரிநாடன் எனப் போற்றப்படும் கரிகால் வளவன் சிங்களத்துக்கும் வடநாட்டுக்கும் படையெடுத்து தன் புகழையும், வீரத்தையும் நிலைநாட்டினான் என்று பழங்கதைகள் பகர்கின்றன. அவன் வழிவந்த இராஜராஜசோழன் எத்திக்கிலும் வெற்றியுடையோனாய் வாழ்ந்தான் என்பதும் சிங்களத் தை வென்று, இந்துமகாசமுத்திரத்தில் உள்ள பழம்பெரும் தீவுகளில் பன்னீராயிரம் தீவுகளைக் கைப்பற்றினான் என்பதும் தமிழராய் உள்ள அத்தனைபேரும் அறிந்த உண்மை. அவன் மகன் இராஜேந்திரன் கங்கை கொண்டான் எனவும், கடாரம்கொண்ட சோழன் எனவும் விருதுப்பெயர் பெற்று வீரமிக்கவனாக வாழ்ந்தான் என அறியக்கிடக்கின்றது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாவலர் போற்றும் தமிழ்ப் பற்றுடையோனாய் இருந்திருக்கிறான். தமிழ்ச் சங்கம் வளர்ந்து வளம்பெற்றது இங்கு அல்லவா? தமிழகம் பண்பாட்டிலும், வீரத்திலும், கலை ஆர்வத்திலும், யாருக்கும், எந்த நாட்டுக்கும் கொஞ்சமும் சளைத்ததாகக் காணோம்.

மொழிவளம்:-திராவிடத்தின் மொழிவளத்தை ஆராயின் அவை “பண்டைத் தமிழும் தமிழில் மலர்ந்த பண்ணிகர் தெலுங்கு, துளு, மலையாளம், கண்டைநிகர் கன்னடம் எனும் மொழிகள்” என விரி கிறது. ஆகவே தமிழ்மொழிதான் தலையாயது என்றும் மற்றையவை அடையடுத்துத் தோன்றின என்பதும் நாம் கண்கூடாகக் காண வாம். எனவே திராவிடத்தின் இணையற்ற மொழி தமிழேயாம்; சங்ககாலத்தில் தோன்றிய நூல்கள் யாவும் தோன்றியது எம்மொழி

யில்? தமிழில்தானே. மூவேந்தர்களும் முடியாட்சி நடத்தியது எம் மொழியில்? எல்லாம் தமிழில்தானே. தமிழ் எத்தன்மையது? பல்லுடையும் அளவுக்கு கடினமான உச்சரிப்புக்களைக் கொண்ட மொழி அல்ல தமிழ்மொழி. பேசப் பயன்படாத ஊமை மொழியைப் போலல்ல. “மயிர் நீப்பின் உயிர்வாழாக் கவரிமான் போல்” மான மிழப்பின் உயிரோடு உலவமாட்டான் தமிழன்.

தமிழ்மொழி யாவரும் எளிதாய் உச்சரிக்கக் கூடியதாய், எல்லோருக்கும் இன்பம் பயப்பதாய் அமைந்த ஓர் ஒப்புயர்வான மொழியாகும். முதன் முதலில் மொழி, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை தோன்றிய இடம் தமிழ்நாடு என்றால் அது மிகையாகாது. பற்பல காவியங்களையும், கலாசார மேன்மைகளையும் தன்னகத்தே தாங்கி தரணிக்கோர் எழுத்துக்காட்டாய் விளங்குவது தமிழ்மொழியாம். இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என வகைப்படச் சாற்றினர் மதிவாணர்கள். இதன் மூலம் தமிழ் முத்துறை முன்னணியில் உள்ளது என்பதை அறியலாம்.

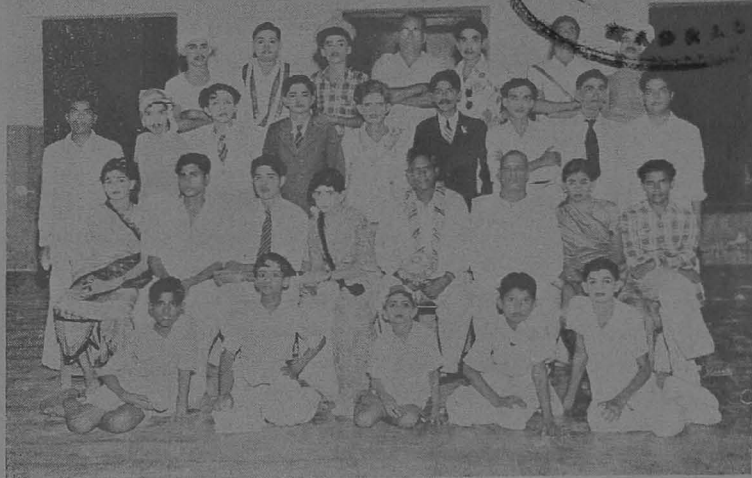
இலக்கியவளம்:-கற்றறிந்தோர் சாற்றும் கவித்தொகை எங்கே? குடிமக்கள் காப்பியமாம் சிலப்பதிகாரம் எங்கே? உலகப் பொதுமறையாம் வள்ளுவனாரின் குறளேய்கே? இன்னும் கருத்துப்பொதிந்த கருஆலக்கள எங்கே? எல்லாம் தமிழகத்திலே. இளங்கோவடிகளின் இலக்கியப் பூஞ்சோலை என்றென்றும் இன்பம் பயப்பதாய் அமைந்து உள்ளதும், வள்ளுவனாரின் குறள் வையகமுழுதும் பரவித் தழைத்து உள்ளதும், இலக்கியச்சுவையும், கனிமையும், எளிமையும், கருத்துச் செறிவும், எல்லோருக்கும் எக்காலத்துக்கும் ஏற்றதாய் அமைந்ததால் அன்றோ? பாரதியார், புரட்சிக்கவிஞர் போன்றோரின் பாடல்கள் இனிமைக்கும், எளிமைக்கும் ஓர் இருப்பிடமாம். உணர்ச்சியூட்டும் நடையும், புரட்சிக் கருத்துக்களும் நிறைந்து படிப்போர் மனத்தில் ஓர் புத்துணர்ச்சியை எழுப்பும் கருவியாகவன்றோ அமைந்துள்ளது.

பண்பாடு:-தமிழன் மானமுடையோன் என்பதும், தமிழ்ப் பெண்மணிகள் தங்கள் கற்பை உயிரினும் மேலாகக்கருதித் காத்தனர் என்பதும் சிலப்பதிகாரம் காட்டும் உண்மைகளாம்.

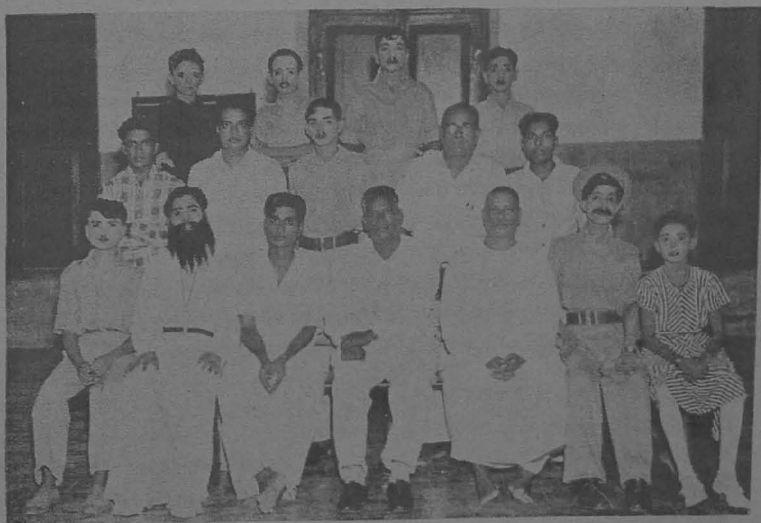
பிறர் வாடத் தான் இன்புற்றிருக்கமாட்டான் தமிழன். பாரி, பேகன், குமணன் போன்ற அருங்கொடை வள்ளல்கள் வாழ்ந்தது மது தாயகம். “விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா மருந்தெனினும் வேண்டற் பாற்றன்று” என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கணங்க இன்றளவும் வாழ்ந்து வருபவன் தமிழன்.

SPEECH DAY DRAMAS

1955. PUBLIC LIBRARY
15 OCT 1956

Actors in the Tamil Play — “மைதில்”.

Actors in the English Play — “When the worm turns”.

கல்வியின் தத்துவம்

எ. வேணுகோபால் VI-A

மனிதன் உள்ளத்தில் புதைந்திருப்பது:

மனிதனுக்குள் புதைந்திருக்கும் பூரணத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வியெனப்படும். அறிவு மனிதனிடத்து இயல்பாக அமைந்திருப்பது. அது புறத்தேயிருந்து வருவதொன்றன்று; அது அகத்தே அமைந்திருப்பது. ஒரு மனிதன் 'அறிகிறான்' என்று சொல்லுகிறோம். அதை மனோ தத்துவ சாஸ்திரத்திற்கேற்ற முறையில் சொல்லின் 'அதைக் கண்டுகொள்கிறான். அல்லது அறியாமைத் திரையை நீக்குகிறான்' என்று சொல்லுதல்வேண்டும் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து எல்லையற்ற அறிவுக் களஞ்சியமாகிய ஆன்மாவை மூடியிருக்கும் அறியாமைத் திரையை நீக்குதலே 'கற்றல்' என்பதன் பொருளாகும். நியூட்டன் உலகக் கவர்ச்சி நியதியைக் (Law of gravitation) கண்டு பிடித்தார் என்கிறோம். அவர் வருவாரென்று அது எங்காவது மூலையில் காத்துக்கொண்டிருந்ததா? இல்லை. அது அவர் உள்ளத்திலேயே இருந்தது. காலம் வரவும் அவர் அதைக் கண்டு வெளியாக்கினார். உலகு இதுகூறும் பெற்ற அறிவுமுழுவதும் மனத்திலிருந்து வந்தது.

கற்றல் என்றால் என்ன?

ஞானம் அனைத்தும் நம் உள்ளத்தே தானிருக்கிறது. மறைந்து கிடக்கின்றது. மூடியிருக்கும் திரையை அகற்றுவதே கல்வி கற்றல் என்பது. இவ்வாறு திரையைப் படிப்படியாக அகற்றுவதே அறிவின் வளர்ச்சியாவது. எவனொருவனுடைய 'உள்ளத்தினின்றும் இத்திரை பெரிதும் அகன்றுவிட்டதோ, அவன் பேரறிவாளன் ஆகிறான். இவ்வளவு அகலப்பெறுதவன் பேதையா யிருக்கிறான். முற்றும் அகலப்பெற்றவன் முழுதும் உணர்ந்த ஞானியாகிறான். கல்லினுள்ளே நீ இருப்பது போல உள்ளத்தினுள்ளே அறிவு அமைந்திருக்கிறது. கல் ஒன்றோடொன்று மோதும்போது நீ வெளியாகிறது. புறத்தே தோன்றும் குறிப்பின் மூலம் அறிவு வெளியாகிறது. மனித ஆன்மாவே சகல ஞானத்திற்கும் பிறப்பிடமாயிருக்கிறது. அனந்தகாலமாகத் தன் மனத்தில் புதைந்திருக்கும் ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வியாகும்.

குழந்தை தானாகவே கற்கிறது.

புறத்தேயுள்ள ஆசான் துண்டுகிறான். அதனால் அகத்தேயுள்ள ஆசான் விழித்தெழுந்து அறிந்துகொள்ள நமக்கு உதவிசெய்கிறான்.

நம்முடைய அனுபவத்தினாலும் எண்ணங்களினாலும் எல்லாம் தெளிவாகிறது. அளவற்ற சக்தி நம் ஆன்மாவில் அடங்கியிருக்கிறது. இதைச் சரியாக உணர்ந்த மாத்திரத்தில் மனிதன் இச்சக்தியை வெளிப்படுத்த முடியும். இத்தெய்வ ஒளி பலர் மனதில் மறைந்திருக்கிறது. அது ஓர் இருப்புப் பாத்திரத்தினுள் வைத்த விளக்கை ஒக்கும். இரும்பின் மூலம் விளக்கின் ஒளி பிரகாசிக்க முடியாது. ஆனால், தூய்மையாலும் சுயநலமின்மையாலும் பாத்திரத்தின் தன்மையை மாற்றிக் கடைசியில் அதைக்கண்ணாடி மாற்றி ஒளி விட்டு விளக்கச் செய்யமுடியும்.

குழந்தை வளர உதவி செய்க:

ஒரு செடியை அதன் இயற்கையை மீறி வளரச் செய்ய முடியாது; அதைப்போல்வதே குழந்தைக்குக் கல்வி புகட்டுதலும். செடி தன் இயற்கைப்படி தானே வளரும்; குழந்தையும் தன் இயற்கைப்படி தானே கற்றுக்கொள்ளும் ஆனால் நாம் ஒன்று செய்யமுடியும். குழந்தை தன் சுபாவப்படி வளருவதற்கு உதவி செய்யமுடியும். அதன் வளர்ச்சியை நாம் துரிதப்படுத்த முடியாது. ஆனால், அதன் வளர்ச்சிக்கு இடையூறுக இருப்பவற்றை நாம் நீக்கலாம். ஒரு செடியின் வளர்ச்சிக்கு உதவியாய் இருக்கும் பொருட்டு, பூமியைக் கிளறி விடலாம். சுற்றிலும் வேலியிட்டு மற்றப் பிராணிகள் அதை அழிக்காமல் காப்பாற்றலாம்; அது வளரத் தேவையான எரு, தண்ணீர், காற்று முதலியவற்றை அதற்குக் கொடுக்கலாம். இவ்வளவோடு நம் வேலை தீர்ந்தது. அதற்கு வேண்டியவை அனைத்தும் அதுதானே உட்கொண்டு ஜீரணம் செய்யவேண்டும். அதுபோலத்தான் ஆசிரியர் செய்யும் உதவியும், சகல ஞானமும் மனிதனுக்குள்ளே இருக்கிறது. அதைத் தூண்டி எழுப்புதலே தேவை. இதுதான் ஆசிரியர் வேலை.

பலாத்கார முறை தவறு:

கழுதையை நன்கு புடைத்தால் அது குதிரையாகுமென்று யாரோ சொல்லக் கேட்டு அவ்விதமே ஒருவன் செய்தான் என்று ஒரு கதையுண்டு. இத்தகைய முறையிலேதான் நம் பிள்ளைகளுக்கு இப்போது கல்வியளிக்கப்படுகிறது. இம்முறை ஒழியவேண்டும். பிள்ளைகளின் விஷயத்தில் பெற்றோர் அதிகம் பிரவேசித்து எல்லா விஷயங்களிலும் தங்கள் விருப்பப்படி நடக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தல் தவறு. ஒவ்வொருவனிடமும் பல உணர்ச்சிகள் உள. அவை சரியாகத் திருப்தி செய்யப்படவேண்டும். பலாத்கார முறையில் சீர்கிருத்தம் செய்ய முயல்வதில் சீர்திருத்தத்தின் நோக்கம் குன்றுகிறதே ஒழிய நிறைவேறுவதில்லை.

உடன்பாட்டு முறை:

உடன்பாட்டு முறையில் பிள்ளைகளுக்கு உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். அதனால் அவர்கள் சுயேச்சையாகத் தாங்களே தங்கள் காரியங்களை நிர்வாகம் செய்யக்கூடிய சக்தியைப் பெறுவார்கள். எக்காரியத்திலும் பிறர் செய்யும் குற்றங்களைக் காட்டிக் கடிவதில் மட்டும் பயனில்லை. ஆனால் அவர்கள் குற்றங்களின்றி எவ்விதம் இன்னும் நன்றாய்த் தங்கள் பணிகளைச் செய்யமுடியும் என்பதை நயமாக எடுத்துக்காட்டவேண்டும். கற்பிக்கப்பெறுபவர்களின் தன்மைக்கேற்ற முறையில் கற்பித்தலே கல்வி பயிற்றுவதற்கு ஏற்ற முறை. நமக்குக் கொடுக்கப்படும் கல்விப் பயிற்சி நமது மனப் போக்குக்கு ஏற்றதாயிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவனையும் அவன் உள்ள நிலையிலிருந்து முன்னேரும்படி உதவி செய்யவேண்டும். மிகத் தாழ்ந்தவர்களையும் ஊக்கமளிக்கக்கூடிய வார்த்தைகள் சொல்லி அவர்களை முன்னேறச் செய்யவேண்டும்.

சுதந்திரம் வளர்ச்சிக்கு அவசியம்:

சுதந்திரமே மனித வளர்ச்சிக்கு முதல் அவசியம் அவரவர் பிரச்சனைகளை அவரவர்கள் தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். ஒவ்வோர் ஆண்மாவும் கடவுளின் வடிவம் என்பதை உணரவேண்டும். எல்லோரையும் கடவுளாகப் பாருங்கள் சேவை செய்யத்தான் மக்களுக்கு உரிமையுண்டு. உங்களுக்கு அந்த பாக்கியமிருந்தால் கடவுளின் குழந்தைகளுக்குச் சேவை செய்யுங்கள். ஆண்டவரின் குழந்தைகளுக்கு உதவி செய்ய முடியுமானால், நீங்கள் ஆண்டவர் அருள் பெற்றவர்களாவீர்கள். எல்லோருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலிருக்க, சிலருக்கு மட்டும் அது கிடைத்தது, ஆண்டவர் கிருபை அவர்கள்பால் இருக்கிறதென்பதற்கு அறி குறி என்று உணருங்கள். இச்சேவையை ஆண்டவரின் ஆராதனையாகப் பாவித்துச் செய்வீர்களாக!

“நவிரோறு நூனயம் போலும் பயிரோறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”.

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு”

—“குறள்”

பயனுடைக் கல்வி

சி. இரத்தினசபாபதி VI-A

நாம் கற்கும் கல்வியின் பயன் வாழ்க்கையை நல்லதொரு வழியிலே நடத்திச் செல்வதற்கேயாம். நம் வாழ்க்கையை நல் வழியில் செலுத்த ஆற்றல் இல்லாத கல்வியின் பயன் என்னவோ? கற்கும் கல்வி ஊதியம் தேடுவதற்கென்றே என்று எண்ணுபவரின் அறியாமை எள்ளி நகையாடற்பாலது. “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்ற பின் நிற்க அதற்குத் தக” என்று வள்ளுவர் கூறிப் போந்தார். கற்ற கல்விக்கேற்றவாறு ஒழுகுதலே அறிவுடமையாகும் என்ற கருத்து புலனாகும். இக்கால கல்வியின் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தால் முன்னுக்குப்பின் முரணாக உள்ளது.

ஆரம்பப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி ஆகிய கல்வி நிலையங்களில் போதிக்கப்படும் கல்வி ஒன்றற்கொன்று தொடர்பற்று நிற்கிறது. மாணவர்கள் பெருந் துன்பத்திற்குள்ளாகின்றனர். இந்நிலை மாறவேண்டும். இன்று கல்வி நிலையங்களில் கற்பிக்கப்படும் கல்வி, மாணவரின் அறிவை விருத்தி செய்யமுடியாது. மாணவர்கள் குறுக்கு வழியிலே பாடங்களை மட்டுமே படித்துத் தேர்ச்சிபெறுகின்றனர். ஏட்டுச் சரைக்காய் கறிக்குதவாது என்ற பழமொழி நிரூபிக்கப்படுகிறது. இலக்கணம் இல்லாமல் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளைச் சொல்லிக்கொடுத்தல் அஸ்திவாரமில்லாமல் வீடு கட்டுவது போன்றதாகும்.

மாணவர்கள் கற்றவாறு ஒழுகுவதில்லை. சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் ஏற்படும் தன்மையை விஞ்ஞானப் பாடத்தில் படித்திருந்தும் பாம்புதான் சூரியனையும் சந்திரனையும் மறைத்துவிடுகின்றன என்று எண்ணுகின்றனர். பூமியைவிடப் பல மடங்கு பெரியதான சூரியனை மறைக்கும் பாம்பு எவ்வளவு பெரியதாய் இருக்கவேண்டும். என்னே அறியாமை? பள்ளியில் படித்த விஞ்ஞானத்தை மறந்து புராணக் கூற்றுகளை ஏற்கின்றனர். படித்த பெரியோர்கள் கூட இந்த நிலையில் வாழ்கின்றனர். கண்ணைப் பெற்றிருந்தும் குருடனாய் வாழ முயல்கின்றனர்.

மேலை நாடுகளின் முன்னேற்றம் நம்மை திகைக்க வைத்துள்ளது. காரணம் அந்நாடுகளின் கல்வி நிலையே. பள்ளியில் வாழ்க்கைக் கேற்ற அறிவு, பண்பு முதலியவற்றோடும் தொழில் கல்வியும் போதிக்கின்றனர். சஷ்யாவில் இத்தகைய கல்வி வளர்ந்து வருகிறது.

நம் நாட்டில் கல்வி பயின்று முடிவுற்றபின் வெளியுலகில் தொழில் முறைகளைக் கற்கவேண்டிய நிலை உள்ளது. அமெரிக்கா,

இங்கிலாந்து, ரஷ்யா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில் படித்தவர்கள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து. நம் நாட்டிலே படிக்காதவர்கள் நூற்றுக்கு 80க்கு மேல். கற்றபடி ஒழுகுவோர் நூற்றுக்கு ஒன்று கூடக் கிடையாது.

மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒரே குணமுள்ளவர்களாயும், ஒரே தன்மையான அறிவுள்ளவர்களாயும் இருப்பதில்லை கைவிரல்கள் எல்லாம் ஒரே அளவுடையதாய் இருக்கின்றனவா? இல்லை. ஒரு மாணவனுக்கு ஒவியம் வரைவதிலே திறமை அதிகம். வேறு ஒரு வனுக்குக் கணிதத்திலே விருப்பம். இப்படியாக ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியான நிலையில் அறிவு இருக்கும். ஆசிரியர்கள் அவ்வத் துறையிலே அம்மாணவர்களின் அறிவை வளர்ப்பாராயின் மிக்க பயனுடையதாக இருக்கும். கட்டாயப்படுத்தி ஒருவனுக்கு அவனுக்குப் பிடிக்காத உணவைக் கொடுத்து உண்பிக்க எண்ணுவதும், ஒரு வனுக்குப் பிடிக்காத பாடங்களை அவனுக்குக் கற்பிப்பதும் ஒன்றே யாம்.

இப்படிப்பட்ட கல்வி முறையை மாற்றவேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஐந்து மணி நேரம் கல்வி கற்பிப்பதை ஒழித்து அதில் ஒரு மணி நேரம் தொழில் கல்வியைக் கற்பிக்கலாம் படிப்பை முடித்ததும் அவர்கள் தொழிலைச் செய்ய வீசதியேற்படும். எல்லோரும் உத்தியோகஸ்தர்களாக ஆகமுடியாது. ஏராளமான பணம் செலவு செய்து படித்துப் பட்டம் பெற்ற பட்டாதாரியைவிடப் பட்டம் பெறாத சிலர் தொழில் நடத்தி அதிகமாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள். படிப்போடு தொழில் முறையைக் கற்றலால் ஏற்படும் பயனை அளவிட முடியுமோ?

இத்தகைய கல்வி முறை ஏற்பட்டால்தான் படிப்பின் தரம் உயரும். நாடு முன்னேற்றம் அடையும். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியும். கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் தொகையும் வீணாகாது. அரசாங்கம் ஆவன செய்யுமா?

“பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு”

“அரம் போலுங் கூர்மையேனு மரம்போல்வர்,
மக்கட் பண்பில்லா தவர்”.

—“குறள்”

கடவுளும் விஞ்ஞானமும்.

தி. சொ. சுவாமிநாதன், VI-A

ஆதி பகவன் முதற்றே தோன்றிய இவ்வுலகு பல ஆயிரங் கோடி வருடங்களுக்குப் பின் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குளிர்ச்சியடைந்தது. மனிதனுடைய தோற்றத்தைப் பற்றி அமெரிக்க நாட்டு அறிஞர் இங்கர்சால் கூறியது பின்வருமாறு, “அறிவியல் ஆராய்ச்சி அறிவுக்கு எட்டிய வரையில், இன்றைய நிலையில் இயற்கையின் அடிப்படைத் தோற்றமாகக் காணப்படுவன, அணுக்களினுள் அணுக்களாய் விளங்கும் நுண்ணணுக்களேயாம். அப்படி நுண்ணணுக்களாய் விளங்கிய இயற்கை தனக்குத்தானே விதித்துக்கொண்ட விதிகளுக்கு ஏற்ப பல்வேறு மாற்றங்களுக்குத் தன்னை ஆளாக்கிக்கொண்டு, பல்வேறு கூறுபாடுகளாய் பிரிந்து நின்று பல்வேறு உருவங்களைக் கொண்டதாய் நின்று நிலவி வருகிறது. இயற்கையின் அடிப்படைத் தோற்றமாய் விளங்கும் நுண்ணணுக்கள் தனித்தனியாய் முதலணுக்களாய், விசும்பாகி, வளியாகி, தீயாகி, நீராகி, நிலமாகி, நிலத்திலே அணுக்களின் சேர்க்கைப் பொருளாகி பாசியாகி, புல்லாகி, பூடாகி, மரமாகி, நீர் வாழ்வனவாகி, நிலமூர்வனவாகி, பறவையாகி, விலங்காகி, குரங்காகி, வாலில்லாக் குரங்காகிக் கொரில்லாவாகி மனிதனாகி எல்லாவிதத் தோற்றங்களிலும் காட்சியளிக்கின்றன. அவ்வணுக்கள் தேவையான அளவுக்குக் கூடியும் பிரிந்தும் தம் உருவங்களை மாற்றிக்கொள்ளவும் செய்கின்றன.” உள்ளது சிறத்தல் என்னும் விதிப்படி மனிதன் குரங்குகளிலிருந்து தோன்றினான் என்று டார்வின் என்ற உடற்கூறு வல்லுனர் கூறுகிறார்.

இப்படித் தோன்றிய மனிதன் காட்டுமிராண்டியாய், ஆராய்ச்சி அறிவு அற்றவனாய்க் காடுகளில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். காட்டுத்தீ, காற்று வெள்ளம், பேரிடி, பெருமழை போன்ற இயற்கையின் நிகழ்ச்சியினால் துன்புற்றான். அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு அச்சமடைந்த அம்மனிதன் அதிலே அறிவைச் செலுத்தி ஆராய முற்பட்டான். அறிவு வளர்ந்தது. பிற்காலத்திலே அக்னி, வருணை, வாயு போன்ற கடவுள்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாயிருந்தது அவன் இயற்கையின்பால் கொண்ட அச்சமே! கடவுளைப் படைத் தவன் மனிதனேயாம்.

இயற்கைதான் கடவுளென்றும் கடவுள் தான் இயற்கையென்றும் நாம் எண்ணுவதில் தவறு இல்லை. தமிழ் நாட்டில் சிறந்த கோயில்களில் பல மலைகள் மீது இருக்கின்றன இதன் காரணம் என்ன? நம் முன்னோர்கள் இயற்கையை வழிபட்டனர் என்பது இதிலிருந்து

புலனாகும். “கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொள்ளும்” என்ற இராமலிங்க அடிகளின் பாட்டை ஆராயின் மேற் கூறப்பட்ட கருத்து தெளிவுறும். ஒன்று உயிர் மற்றொன்று உடல், ஒன்றைவிட்டு ஒன்று இயங்காது. இயற்கைக்கும் (கடவுளுக்கும்) விஞ்ஞானத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. இயற்கையே விஞ்ஞானத்தின் மூலம். இயற்கைதான் மனிதனுக்கு ஆசிரியனாய்ப் பணியாற்றி அவனது அறிவைக் கொண்டு விஞ்ஞானத்தை வளரச் செய்தது. ஆப்பிள் மரத்திலிருந்து ஆப்பிள் பழமொன்று கீழே விழுவதைக் கண்ட நீயூட்டன் ஆராய்ந்து புவி ஈர்ப்பு விசையைக் கண்டுபிடித்தார் என்பர். கடல் ஏன் நீல நிறமுடையதாய் இருக்கிறது என்று இராமன் சிந்தித்ததால் இராமனின் ஒளித்திரம் ஏற்பட்டது. நீர் வீழ்ச்சிகள் இல்லையெனில் மின் விசை ஏற்பட்டிருக்காது. பூமியிலிருந்து கிடைக்கும் கனிப் பொருள்கள் விஞ்ஞானத்திற்கு இன்றியமையாதனவாகும். மனிதன் இயற்கையின் ஒததுழைப்பின் மூலம் செயற்கைகளைச் செய்கிறான்.

நாம் இன்று அணுபுகத்தில் வாழ்கிறோம். விஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட பயனை அனுபவிக்கிறோம் விஞ்ஞானத்தின் உதவியின்றேல் மனிதன் ஒரு நிமிடமாவது வாழ்க்கையை நடத்த முடியாது. விஞ்ஞானத்தின் சாதனைகள் நம்முடைய வாழ்வில் ஒரு பகுதியாகி விட்டன.

விஞ்ஞானம் ஆயிரக்கணக்கான நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒருவன் பேசுவதையும் பாடுவதையும் ஆடுவதையும் கேட்கமுடிகிறது; பார்க்கமுடிகிறது. வான ஊர்தியினால் நாம் மின் வேகத்தில் பறக்கமுடிகிறது. மின் விசை உதவியினால் எல்லாவித வேலைகளையும் எளிதில் செய்ய முடிகிறது. நோப்போகின்றப் புயலையும் பூகம்பத்தையும் அறியப் பொறிகள் உள. பூமி உருண்டையென்றும் தன்னைத்தானே சுற்றுகிறதென்றும் அதன் மேற்பரப்பிலுள்ள நீர், காடுகள் போன்ற பொருள்களைக் காற்று அமுக்குவதாலும் பூமியினது இழுப்பு விசையாலும் நிலை குலையாமல் இருக்கின்றதென்றும் சந்திரன் ஒரு இறந்த பாலையென்றும், பூமி, சந்திரன், கதிரவன் போன்ற கிரகங்களெல்லாம் வான வீதியிலே ஒன்றையொன்று ஈர்ப்பு விசையால் பற்றிக் கொண்டு நடனமாடுகின்றனவென்றும் நாம் அறிகிறோம். சிலவற்றைக் காண்கிறோம். விஞ்ஞானம் தொலை நோக்காடியைத் தந்திருக்கிறது. உலகத்தை உருத்தெரியாமல் ஆக்கக்கூடிய நீர்வளிக் குண்டுகளையும் தந்திருக்கிறது. அதன் நூற்றுக்கணக்கான நன்மைகளையும் ஒரு தீமை அழித்துவிடுகிறது.

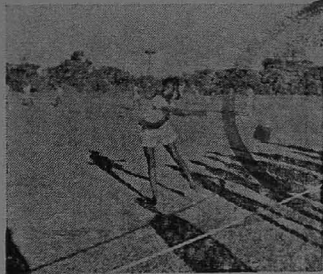
கலிலியோ, எடிஸன், மார்க்கோனி, பாரடே, பிராங்லின், ஆர்க்கிமிடிஸ், இராமன், போஸ், பெல், ரைட் சகோதரர்கள், ராய் இன்னும் பல விஞ்ஞானிகள் தங்களது ஆராய்ச்சியாலும் கண்டுபிடிப்பாலும் விஞ்ஞானத்தை வளரச்செய்து மனித சமுதாயத்தை முன்னேற்றமடையச் செய்தனர். மனிதனுடைய தேவைகள் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றன. இத் தேவைகள் விஞ்ஞானத்தின் உதவியால் பூர்த்திசெய்யப்படுகின்றன. விஞ்ஞானமும் கடவுட் கொள்கையும் இன்று மாறுபட்டவையல்ல என்பது இதனால் போதரும்.

தமிழர் கண்ட வீரம்.

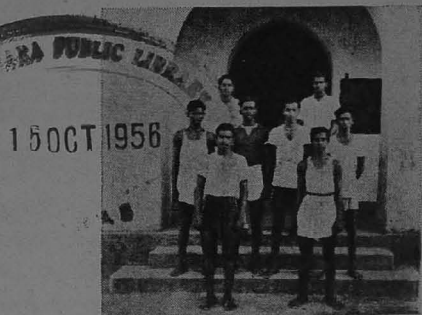
வ. சங்கரலிங்கம், VI-A.

அன்று சென்ற போரில் அழிந்திட்டான் என்தமயன்,
 சென்ற போரில் சென்றிட்டார் புகழுலகம் என்கணவர்,
 போர்ப்பறை என்காதைப் பொருதுகிற தென்செய்வேன்.
 குடிக்கொரு மகனிநுக்கக் கெடுக என் துயரமென்று
 பெற்ற மகவைத் தூக்கிப் பெருமையுடன் அமுதுட்டி
 சுருண்டதலையிரைச் சுந்தரமாய்ச் சீவ்விட்டு
 வெள்ளாடையை உடுத்தி வேலினைக் கைக்கொடுத்து
 சென்று நீ புறங்கண்டால் செயமாது சினங்கொள்வாள்
 மைந்தனே செல்லடா மாற்றவர் படைநோக்கி
 மாற்றவர் படைகண்டு மனம்துடித்து நிற்பாயேல்
 செயமாது உன்னோடு சேர்ந்திடவும் கூசுவாள்
 கூற்றுவனே நேர் வந்து குலைத்துக் குவிப்பதுபோல்
 மாற்றவர் படையை மைந்தனே நீ குலைத்திடுவாய்
 வேலினைத்தாங்கி நீ வெற்றியோடு மீள்வாயேல்
 பெற்ற இவ்வயிறு பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளுமடா
 நாட்டு மக்களும் உன்திறம் கூறிப் புகழ்ந்திடுவார்
 சென்று வருவாய் நீ செருமுகம் நோக்கி என்றாள்.

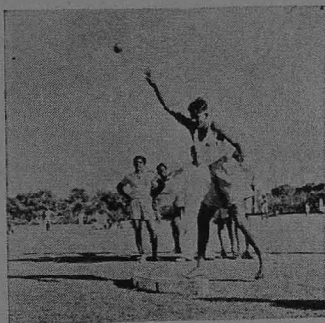
SPORTS & STARS.

Discus Throw.

The Victorious! (Intermediates)

Putting the shot.

The Triumphant! (Seniors)

பாரதியின் பாதை!

தி. சொ. சுவாமிநாதன் VI-A

கவிஞன் வானிலே வட்டமிடும் வானம்பாடி. இயற்கைதான் அவனது இருப்பிடம். அறிவு என்ற கற்களால் அஸ்திவாரமெழுப்பி புதுமை என்னும் மாளிகையைக் கட்டுகிறான். அங்கே இயற்கையின்பம் என்ற வண்ண ஓவியத்தை வரைகிறான். சிந்தனைச் சிற்பி தந்த சொல்லோவியங்களால் அம்மாளிகையை அலங்கரிக்கிறான். அம்மாளிகைதான் அவனது அரச பீடம். எழுத்தாணியே அவனது செங்கோல். எட்டுச்சுவடியே அவனது சட்டம்!

பாரதி என்ற சொல்லைக் கேட்டாலே தமிழ் மக்களுக்கோர் பரவசம். செந்தமிழ்ச் சிரார்களின் உள்ளங்களை மட்டுமின்றி கட்டிளங்காளிகளின் கவனத்தையும் கவர்ந்துகொண்ட கள்வனல்லவா அவன்! 'ஒடி விளையாடு பாப்பா' என்ற பாட்டை சிவந்த வாயால் மழலை மொழியோடு சிறு கைகளைத் தட்டிச் சின்னக் குழவிகள் பாடிடக் கேட்கும்போது யாருடைய உள்ளம்தான் உவகையிலே பொங்கி டாது. பாரதி தமிழ்த்தாய் பெற்றெடுத்த பாவலன். நாமறிந்த ஒரு நாவலன்.

'செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே,' செந்தமிழ் நாடென்று சொன்னால் பாரதியின் செவியில் தேனாறு பாய்கிறதாம்! வற்றாத வளங்கொழிக்கும் நாடல்லவா? அவனது நாடு! காவிரி, 'தென்பெண்ணை, பாலாறு போன்ற நதிகளில் புரண்டோடும் புதுப்புனல் பசுமையான கழனிகளிலே பாய்கிறது. கழனிகளெல்லாம் பசுமையாக இருப்பதால் கண்களுக்குக் களிப்பூட்டுகின்றன. சோலையிலே குயில்களும் கிள்ளைகளும் இசைக்கும் இன்னிசை இன்பமூட்டுகிறது. இதுபோன்ற இன்பக் காட்சிகளே பாரதிக்கு இன்பத்தை நல்கினவாம்.

'பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவவானினும் நனி சிறந்தனவே' என்ற வாக்கைப் பாரதியின் பாடலிலே பார்க்கிறோம். அருமைத் தாய் நாடு அன்னியனின் ஆட்சியில் அவதிப்படுவதா? அவமானம். அழிப்போம் அந்த ஆணவ ஆட்சியை! வியாபாரிகளாய் வந்த வீணர்கள் நம்மவருக்கு முடிவிலாத் துன்பம் செய்வதா? விடோம் அந்த வீணர்களை! என்று வீரமுழக்கம் செய்தான் பாரதி. அச்சமில்லை; அச்சமில்லை; அச்சமில்லையே என்று சுதந்திரப் போர்க்களத்திற்கு வருமாறு அருமைச் சதோதரர்களை அறைகூவி அழைக்கிறான்.

பாரதியின் பாட்டைக் கேட்கும்போது மனதிலே புத்துணர்ச்சி பிறக்கும். குருதி கொதித்தெழும். நரம்புகள் திண்மையுறும். தூங்கிக்கொண்டிருந்த மக்களைத் தட்டி எழுப்பினான் பாரதி. மார்தட்டி நின்றனர் மக்கள். அரசாங்கம் அஞ்சி நடுங்கியது. கொடுங்கோலாட்சி தொடுத்த துன்பக் கணைகள் பாரதிக்குப் பல இன்னல்களை நல்கின. நடுக்குற்றாறு நாவலன்? பயந்தானோ பாரதி? அல்ல. மீண்டும் தன் கடமையைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

வெள்ளை அரசாங்கத்துக்கு மட்டுமல்ல. குறுகிய மனம் படைத்தவருக்கும் கொடுமை புரிவோர்க்கும், குருட்டு நம்பிக்கையில் உழல்வோர்க்கும், பிறர் உழைப்பின் பயனை உண்டு களிக்கும் உலுத்தர்களுக்கும் பகைவனுய்த் தோன்றினான் பாரதி. உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம், வீணில் உண்டுகளித்திருப்போரை நின்றனை செய்வோம் என்ற பாடலை நோக்கின் அவனது கருத்து விளங்கும்.

‘தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லையெனில் செகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்று வீரமுழக்கமிடுகிறான் பாரதி. ‘இரந்துமுயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பார்த்து கெடுக உலகு இயற்றியான்’ என்று கூறிய வள்ளுவன் வாழ்ந்த வளநாட்டில் தோன்றிய பாரதிக்குப் பிறர் பசிப்பிணியால் தாக்குற்று உலர்ந்த உதடுகளோடும் ஒட்டிய கன்னங்களோடும் வற்றிப்போன வயிறுடனும் காட்சியளிக்கும் நிலையில் இருக்கத் தான் மட்டும் அறுசுவை உணவை உண்டு இன்பமுற நெஞ்சம் இடந்தருமோ? ‘நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்’ என்று பெருமூச்சு விடுகிறான்.

அறிவு என்ற அகன்ற சாலையிலே இரு பக்கமும் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற குளிர் நிழல் நல்கும் பல மாங்கள் இருக்கின்றன. அம்மாங்களிலே ஆராய்ச்சி, புதுமை என்ற கணிகள் நிறைந்துள்ளன. பாரந்த மனப் பான்மை என்ற நீரோடை அச்சாலையின் ஊடே செல்கிறது. முன்னேற்றம் என்ற தென்றல் வீசுகிறது. அப்பாதையிலே நாம் சென்று பாரினில் பெறும் பயனைத் துயிப்போமாக!

வாழ்க பாரதியின் புகழ்!

(1) அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லைப் பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.

(2) நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பை தரும்.

—“குறள்”

திருவள்ளுவரும், திருக்குறளும்.

சி. டி. ஜெயச்சந்திரன் V-A

வள்ளுவர் வாழ்க்கை:- இவர் தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய தமிழர். இவரது உண்மை வரலாறு சரியாகக் கிடைக்கவில்லை என்று பெரியோர்கள் பலர் கூறியுள்ளனர். தமிழ்ப்பெரியார் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் கூறுகிறார். “உலகுக்கு ஒரு நூலை அருளிய திருவள்ளுவரது உண்மை வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. இப்பொழுது வழங்கி வரும் வரலாறு பின்னே புனையப்பட்டது. பல தமிழ்ப் புலவர்களது வரலாறு சரித்திர முறையில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இஃது தமிழகம் செய்த பாவம்,” என்று. நமக்கு அவர் வரலாறு தேவையில்லை. அவர் தமிழ் நாட்டில் அவதரித்தார். தமிழில் நூல் செய்தார். உலகுக்கு அளித்தார். அதுவே அவர் செயற்கரிய செயல். இதைத்தான் நாமும் ஏற்றுப் புகழவேண்டும்.

வள்ளுவரின் நோக்கம்:- திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவரின் நோக்கம் என்ன? தமிழில் நூல் செய்யவேண்டும். தமிழர் நிலை உயரவேண்டும். தமிழ் நாடு பல்வேறு நாடுகளால் புகழப்படவேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்குடையவர் அல்லர். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,” என்ற உயர்ந்த எண்ணத்தை மனதில் குடி கொள்ளச் செய்தவர். அவ்வாறு பொது உடமைக் கொள்கையை அவர் எண்ணுவதில் சாதி, மத பேதல் கடந்த உலகப் பொது நூலாகிய திருக்குறளை அவர் இயற்றியிருக்க முடியாது. இஃது திண்ணம். தமிழ் நாடு தனியல்ல, உலகத்தை ஒட்டியதே. இதுதான் இயற்கையின் வரம்பு. ஆகவே, தமிழர் மட்டும் உயர்தல் கூடாது. தமிழ்நாடு புகழப்படுவது நேர்மையல்ல, உலகோர் வாழவேண்டும். அதுவும் ஒரே குடும்பமாய் வாழவேண்டும் என்றும் பரந்த நோக்குடையவர். இதைக் குறித்துத்தான் மற்ற நாட்டு மக்கள் தன் நாட்டிற்கு வந்தாலும்கூட அவர்களையும் அன்பாய் அணைத்துக்கொண்டு அரசனுக்கு இறைப்பொருள் தரும்நாடே நாடெனப்படும் என்பதை “பொறையொருங்குமேல் வருங்கால் தாங்கி இறைவர்க்கு இறையொருங்கு நேர்வது நாடு” என்று கூறுகிறார். “பொறையொருங்கு மேல் வருங்கால்” என்று கூறுவதற்கு என்ன நோக்கம் அவர்க்கு இருத்தல் வேண்டும். உலகோர் அனைவரும் ஒருவரே. அவர்களை நாம் வரவேற்கவேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தைத் தவிர வேறு எந்த நோக்கத்தான் அவர் மனதில் குடி கொண்டிருக்க முடியும்.

வள்ளுவரும் குறளும்:- வள்ளுவர் வகுத்துத் தந்த குறள் சாமான்யமானதல்ல. குறுகிய பாக்களால் நிறையச் செய்திகளை விரித்து கூறுவது இதனால்தான்.

“கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தரித்த குறள்.”

என்று இடைக்காடரும்,

“அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப்புகட்டிக்
குறுகத் தரித்த குறள்.”

என்று ஒளவையாரும்,

கூறியுள்ளனர். இந்த நூல் ஒரு பொருளைக் குறித்து மக்கட்கு உரைக்கும் நூலல்ல. உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும், மக்களுக்கு வேண்டிய வாழ்க்கை நடத்த அத்தியாவசியமான ஒவ்வொரு பொருளைப் பற்றியும் கூறும் நூல். இதையறிந்துதான் மதுரைத் தமிழ் நாகரூர் கூறுகிறார்.

“எல்லாப் பொருளு மிதன்பாலுள விதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளுமில்லையாற் — சொல்லாற்
பாந்த பாவாடுவன் பயன் வள்ளுவனார்
சூந்த பா வையத்துணை.”

என்று இந்த நூலைப் பயின்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைச் செவ்வனே அமைத்துக்கொள்ள முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் நடு நிலைமையோடு வாழ்வார்கள். நீதியை நிலைநாட்டுவர். ஒருவர்க்கொரு நீதியும் மற்றவர்க்கொரு நீதியும் கூறமாட்டார்கள். இதனை விளக்கி மனோன்மனியம்

“வள்ளுவர் செய்திருக் குறளை
மறுவற நன் குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மறுவாதி
ஒரு குலத்துக் கொருநீதி.”

என்று கூறுகிறது. திருவள்ளுவர் தாம் இயற்றிய திருக்குறளில் முதலிடத்தை இயற்கையாகக் கடவுளுக்குக் கொடுத்தார். உலகம் இயங்குவது இயற்கைச் சக்தியால்தானே. இவ்விதம் அறியாமை இருன் படர்ந்த உலகத்திற்கு அறிவொளியைத் தருவது திருக்குறள்.

வள்ளுவரும் மாணவர்களும்:— உலகத்தின் உண்மைகளையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிய வள்ளுவர் “இன்று குழந்தைகள் எனினும் நீங்கள் இந்நாட்டை ஆளப் பிறந்தீர்,” என்ற பாரதிதாசனின் வாக்கினை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எண்ணிய வள்ளுவர் மாணவர்கட்கென பற்பல குறட்களை எழுதி வைத்துள்ளார். அவர் கல்வி கற்பதைப்பற்றி

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக;”

என்றும் மாணவர்கள் ஒழுக்க முடையவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம், உயிரினும் ஒம்பப்படும்” என்றும் வெகு அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

மகாத்மா காந்தி

K. N. கோவிந்தசாமி V-A

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக, அஃதிலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”. என்னும் முதுமொழிக்கோர் எடுத்துக்காட்டு நம் அடிகள். ஒழுக்கத்தின் சீலர்; உண்மையின் உறையிடம்; சத்திய சந்தர்; அஹிம்சை வீரர். இப்பேர்ப்பட்ட அருங்குணங்கள் அமைந்த நம் அண்ணல் காந்தியை நாம் என்றும் மனதில் எண்ணி வாழ்க்கை என்னும் படகைச் செலுத்துவோம். அண்ணல் வாழ்ந்த வகையை இங்குப் பார்ப்போம்.

உடை

வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், அடிகளை அரை நிர்வாணப்பக்கிரி என்று குறிப்பிட்டார். காந்தியடிகள் சம்பாரானில் குடியானவர்களின் நிலைமையை ஆராயச் சென்றபோது அங்குள்ள ஏழைகள் மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளும் அளவுகூட ஆடையணிய வழியில்லாததைக் கண்டு மனம் வருந்தி அன்றிருந்து என் தாய் நாட்டு மக்கட்குப் போதிய துணி கிடைக்கும் வரையில் நான் மானத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு முழங்கால் மட்டும் தான் ஆடையணிவேன் என்று உறுதி கொண்டார். அப்படியே அவர் இறக்கும் வரையில் உடை அணிந்திருந்தார்.

உணவு

அடிகள் உணவு, அவருடைய பற்றற்ற துறவுத் தன்மையை விளக்கும். அடிகள் சுவை கருதி எந்த உணவையும் உண்ணமாட்டார். எளிதில் கிடைக்கும் வேர்க்கடலை, பேரிச்சம் பழம், ஆட்டுப்பால் முதலியவைகளையே உண்டு வந்தார். அவருடைய ஆகாசத்திற்காக அதிக நேரமோ, செலவோ வேண்டியதில்லை.

இயற்கை வைத்தியம்

வியாதி வருவதற்கு உணவுக் கோளாறுதான் முக்கிய காரணம். வியாதி வந்தாலும் மாத்திரை போன்ற மருந்துகளை விழுங்கமாட்டார். இயற்கையான வைத்தியம் செய்வார். ஈரமண்ணைக் கட்டுதல் இடுப்பு வரை குளித்தல் முதலியவைகளால் மிகக் கொடிய வியாதியைப் போக்கலாம் என்னும் துணிவு கொண்டவர் அடிகள்.

மாற்றுக் கறுத்துக்கு மதிப்புத் தருதல்

அடிகள் தம் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதவரை ஒரு போதும் இகழமாட்டார். வெள்ளையர்களே வெளியேறுங்கள், என்ற கொள்

கையிலும், பாகிஸ்தான் ஏற்படுவது தொடர்பாகவும் அடிகளார் கொண்டிருந்த கருத்தை இராஜாஜி ஏற்றுக்கொள்ளாது கருத்து மாறுபட்டிருந்தார். அப்போது இராஜாஜியிடம் அடிகளின் அன்பு சிறிதும் குறையவில்லை. மகாத்மா என்றும் தன்னைப்பற்றி வீண் பெருமைகொள்ள மாட்டார்.

தினசரி வேலைகள்

அடிகள் எப்போதும் 4 மணிக்கு படுக்கையை விட்டு எழுந்திருப்பார். பஸ்துலக்கிப் பிரார்த்தனை செய்தபிறகு உடல் நலம்பெற உலாவச் செல்வார். திரும்பிவந்து ஆசிரமத்தில் உடல் நலம் குன்றியவர்களைக் காண்பார். பிறகு காலை உணவு உட்கொள்வார். அதற்குப் பிறகு தம்மைக் காணவந்தவர்களிடம் உரையாடுவார். அல்லது ஹரிஜன் செய்தித்தாளுக்குக் கட்டுரை வரைவார். இவர் ஒரு நாளைக்கு 200 கஜம் நூல் நூற்பார். இவரை அயல்நாட்டார் இந்தியன் டைம்பீஸ் என்று அழைப்பார்கள். இவர் காலம் தவறாமல் தன் கடமைகளைச் செய்வார். இவர் மறுநாள் வேலைகளை முதல் நாளே திட்டம் செய்துகொள்வார். இவர் உடல் மிகவும் உறுதியாக இருந்தது. நாம் அடிகளைப் பின்பற்றி நடப்போமாக!

“ஐயத் திரிபின் றளந்துத் தீயிற்றெளிந்து
மெய்யுணர்ச்சிக் கண்விழிப்பத் தூங்குவார் — தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள்” — நீதிநெறி விளக்கம்.

The vision of these, who having measured without doubt and error, and ascertained all things by reason, sleep to external things that the eye of true knowledge may be awake, which looks within themselves, and substitutes spiritual for material objects is the final and perfect attainment.

“அன்பு நானொப் புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.” — குறள்.

SCHOOL COMMUNITY EXCURSION - NAGAPATTINAM

Special Train No. 1.

Special Train No. 2.

A 'Standing Lunch' on Arrival.

A Scene at Nagore.

"Thalasa! Thalasa!"

The Science Club at St. Peter's
to Study the Pipe Organ.

காலைகள் கண்ட கடல் நாகை.

மன்றோர்குடி,

8-2-56.

நண்பர் முத்துவுக்கு,

தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. அதில் எங்கள் பள்ளிச் சமுதாய உல்லாசப் பயணத்தைப் பற்றி எழுதும்படிக்கேட்டிருந்தாய். இதோ எழுதுகிறேன் நாங்கள் கண்ட நாகையைப் பற்றி.

பிப்ரவரி 7ம்நாள் எங்கள் வாழ்க்கையிலே ஒரு பொன்நாள். என்று மில்லாத ஆனந்தம் எல்லா மாணவர்களிடம் நிரம்பி இருந்தது. இஃதே போல ஆனந்தமான அந்த நன்னாளை இனிக் காணமுடியாது. காலைக் கதிரவன் எழுவதற்கு முன்பே நாங்கள் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு 4-30 மணிக்குப் புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கி பீடுநடை போட்டோம். அங்கு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தது எங்களுக்கென ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட தனி ரயில். காலை 5-35 மணிக்கு மேல் வகுப்பு மாணவர்களைச் சுமந்து கொண்டு ஆரவாரத்துடன் கிளம்பியது ரயில். ஓடும் ரயிலிலே இன்னிசை விருந்து ஒன்று அளித்தார் நண்பர் ஒருவர். ரயில் ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் தூற்றுக்கணக்கான புன்னகை பூத்த முகங்கள் ஜன்னல்களுக்கு வெளியே தாமரைப் பூக்கள் போல காட்சி அளித்தன. இளங்கோ கண்டிருந்தால் அப்பொழுதே கவிபாடத் தொடங்கி விடுவான். அவ்வளவு ஆனந்தமான உல்லாசப்பிரயாணம் அது இதேபோல மகிழ்ச்சிகரமான சந்தர்ப்பத்தை நீ கண்டிருக்கமுடியாது.

பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டு கிளம்பிய ரயில் சிறு மூச்சுடன் 8-35 மணிக்கு நாகூரில் நின்றது. ரயில்வே நிலையத்தில் எங்களுக்குச் சிற்றுண்டி கொடுக்கப்பட்டது. சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டு நாகூர் தர்க்காவை நோக்கி ஏறும்புகள் சாரை சாரையாகச் செல்வது போல நான்கு நான்கு மாணவர்களாகப் புறப்பட்டோம். புன்னகை பூத்த முகத்துடன் 9-15 மணிக்குத் தர்க்காவை அடைந்தோம். எழில் வண்ணங்களோடும், மாடமாளிகையுடன் விளங்கியது தர்க்கா. அதை ஒரு தஞ்சை மன்னன் கட்டினான் என்று சொல்லப்படுகிறது. தர்க்காவினுள் சென்று நாங்கள் பல இடங்களைச் சுற்றிப்பார்த்தோம்.

தர்க்காவிலே பல கல்லறைகள் இருந்தன. சில வெள்ளிக் கதவுகள் காட்சி அளித்தன. சுவர்கள் எல்லாம் சலவைக் கற்கள். பல முஸ்லீம் வியாபாரிகள் அங்குப்பலவித வியாபாரம் நடத்துகின்றனர். ஆயிரக்கணக்கான மாடப் புராக்கள் தர்க்காவில் சுதந்திரமாக எங்கும்

சுற்றித் திரிகின்றன. பின்பு நாங்கள் தர்க்காவை விட்டுப் புறப்பட்டு 10 மணிக்கு ரயில் நிலையத்தை அடைந்தோம். அப்போதுதான் கீழ்வகுப்பு மாணவர் ஏறிவந்த தனி வண்டித்தொடர் நாகூரை வந்து அடைந்தது. கீழ் வகுப்பு மாணவர்கள் சிற்றுண்டியை முடித்துக் கொண்டு தாகாவை நோக்கிப்புறப்பட்டார்கள். நாங்கள் (மேல்வகுப்பு மாணவர்கள்) 10-5 மணிக்கு சுமார் 3 மைல் தூரம் உள்ள நாகையை நோக்கி கடற்கரை ஓரமாக நடந்து சென்றோம். நீலத் திரைகடல் ஓரத்திலே நாங்கள் செல்லுகையில் நூற்றுக்கணக்கான மீனவர்கள் தங்கள் படகிலே மீன்பிடிக்கச் சென்று கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் நடந்து செல்லுகிறோம் என்பதைக்கூட மறந்து விட்டோம் நண்பர்.

கதிரவனின் கொடுமையைக்கூட நீலத்திரைக் கடலின் காற்று எங்களுக்காக மறைத்துவிட்டது. இவ்வாறு ஆனந்தமாக நடந்து கொண்டே நாகைத் துறைமுகத்தை அடைந்தோம். துறைமுகத்தில் இருந்து மூன்று மைல்களுக்கு அப்பால் மதராஸ் ஸ்டேட் என்ற கப்பல் நின்றுகொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து பிரயாணிகள் படகுகள் மூலம் தங்கள் தாய் நாட்டிற்கு ஆவலுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். திசை மயங்கிச் செல்லும் கலங்களைத் திசைக் குறிகாட்டி அழைக்கும் கலங்கரை விளக்கம் கம்பீரமாக நிற்பதை நாங்கள் கண்டோம். 1869ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரால் கட்டப்பட்ட அது புயல், மழை, இடி, மின்னல் எதற்கும் அஞ்சமாட்டேன் என்று வீரத்துடன் கூறுவது போல நிற்கின்றது. ஆனால் எங்களுக்கு அதைப் பார்க்கும் பேறு கிடைக்கவில்லை. துறைமுகத்திற்கு அருகில் டச்சுக்காரர்கள் கட்டிய பெரிய மேடை ஒன்று விளங்குகிறது. அதுவே அவர்களுக்கு கலங்கரை விளக்கமாம். இதை எல்லா மாணவர்களும் பார்க்கவில்லை. 12-20 மணிக்குப் பகல் உணவு உண்பதற்காக வந்துசேர்ந்தோம். சிறிது நேரம் கழித்துக் கீழ்வகுப்பு மாணவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். எல்லோரும் சேர்ந்து நாங்கள் கொண்டுவந்த பகல் உணவை உண்டோம். சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டோம்.

1-25 மணிக்கு ஐந்தாவது, ஆறாவது வகுப்பு மாணவர்கள் ரோலிங் மில் பார்க்கச் சென்றனர். மூன்றாம், நான்காம் வகுப்பினர் கலங்கரை விளக்கம் பார்க்கச் சென்றனர். முதலாவது, இரண்டாவது வகுப்பினர் படகிலே செல்லுவதற்காகச் சென்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கு அதில் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. மில்லை எல்லா மாணவர்களும் ஒரே சமயத்தில் காணமுடியாது. ஆகையால் நாங்கள் சிறு, சிறு பிரிவாகச் சென்று பார்த்தோம். உலைக்களத்தை நெருங்கிக் காணமுடியாது. அனல் வீசுகிறது. கோடிக்கணக்கான மின்னல்களை ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தால் எப்படி இருக்குமோ

அதே போல இருந்தது உலைக்களம். இரும்பு காய்ச்சப்பட்ட பின்பு அது யந்திரங்களின் உதவியால் வெவ்வேறு அளவுள்ள குழாய்களில் ஹைட்ரஜன் கடைசியில் ஒரு சிறிய கம்பியாக வெளி வருகிறது. எல்லா வேலைகளும் இயந்திரங்களின் உதவியால் நடைபெறுகின்றன.

4-30 மணி அளவில் தென்னிந்திய திருச்சபை உயர்நிலைப் பள்ளியை அடைந்தோம். கீழ்வகுப்பு மாணவர்களும் பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பள்ளிக்கு அருகில் இருக்கும் டச்சுக்காரர்கள் கட்டிய ஒரு பெரிய மாளிகையைக் கண்டோம். 5 மணிக்கு எல்லா மாணவர்களும் சிற்றுண்டி அருந்தினோம். 5-50க்கு ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. நாகை வழக்கறிஞர் திரு V. S. ராமசாமி அய்யங்கார் அவர்கள் தலைமை வகித்தார். அதுசமயம் நாகை தேசிய உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் அவர்களும், சி. எஸ். ஐ. உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் அவர்களும், தங்களுக்கும் எங்கள் பள்ளிக்கும் உள்ள நட்பைப்பற்றிச் சிறிது நேரம் உரையாற்றினார்கள். எங்கள் பள்ளி ஆசிரியர் திரு தானியேல் அவர்கள் ஒரு இன்னிசை விருந்து அளித்தார். 6-10க்குப் பொதுக்கூட்டம் முடிந்தபின் நாகை ரயில்வே நிலையத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தோம். கீழ்வகுப்பு மாணவர் முதலில் புறப்பட்டுச் சென்றனர். நாங்கள் 7-30க்குச் செல்லும் தனி வண்டியில் மன்னார்குடியை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

நாகைக்குப் போகும்பொழுது இருந்த மகிழ்ச்சி திரும்பும் பொழுது எங்களுக்கு இல்லை இரவு 11-25க்கு மன்னார்குடியை வந்து அடைந்தோம். இவ்வாறு எங்கள் 18 மணிக் நேர உல்லாசப் பிரயாணம் இனிதுற முடிந்தது. நாங்கள் அடுத்த வருடம் வரும் உல்லாசப் பிரயாணத்தை மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். உங்கள் பள்ளியில் இதேபோல உல்லாசப் பிரயாணம் இருக்காது. அப்படி இருந்தால் எனக்கு எழுதுவாயாக.

வணக்கம்.

உன் அன்பு மறவா,
கோ. மணி.

“பிறர்பழியுந் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக்
குறைபதி யென்னு முலகு”

— குமரன்

“அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்”

— குமரன்

உலகம் உய்ய ஒரே வழி

வா. செ. சைமன் V-A

கடவுள் கண்ணிற்படாதவன் கற்பனைக் கெட்டாதவன், சிந்தனைக்குப் புலப்படாதவன் என்று கூறியுள்ளனர், இதுவரையிலும் கடவுளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர்கள். இக்கால மக்களிடையே கடவுள் இருக்கிறாரா, இல்லையா என்ற பிரச்சனை தோன்றி வளர்ந்து வருகிறது திட்டமான பதில் அளிக்கமுடியாது ஆராய்ச்சியாளர்கள் திண்டாடுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தங்களின் கருத்தினால் கடவுள் இப்படிப் பட்டவர் என்று அறிவிக்கின்றனர். ஒரு மதத்தினர் அன்பே கடவுள் என்றும் அவர் இயற்கையின் இருப்பிடம் என்றும் கூறுகின்றனர். வேறொரு மதத்தினர் ஆணும் பெண்ணும் அடங்கிய ஓர் வலிமையுள்ளவன் இருக்கிறானென்றும், அவன் மனிதர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கும் பொருட்டுப் பல அவதாரங்கள் எடுத்து உள்ளான் என்றும் கூறுகின்றனர், மற்றும் ஒரு கூட்டத்தார் அறிவே தெய்வம் என்றும், நற்குணங்கள் அவருடைய கொள்கையென்றும் அதைக் கடைப்பிடித்தால் போதும் என்றும் கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர் ஒரு கடவுள் உண்டு என்றும் அவர் சர்வ வல்லமையும், அன்பும் உடையவர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கூறிக்கொண்டு செல்கின்றனர். இவ்வாறு சொல்பவர்கள் தங்கள் கொள்கையே, உயர்ந்தது என்றும் தங்களின் கடவுளே உண்மைக் கடவுள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றனர். உலகில் உயர்ந்த நாடுகளில் மதம் ஒருவனது சுய காரியம் என்று அங்குள்ள அறிவாளிகளால் கருதப்படுகிறது. உலகிலே பெரும் போர்கள் அன்புக்கடவுளின் பேரால் நடக்கக் கூடாது என்று மாண்புபோன மகான்களும் உயிருடன் இருக்கும் அறிவாளிகளும் கூறிச்சென்றிருக்கிறார்கள்; கூறியும் வருகிறார்கள். ஆகவே நாம் கருணைக் கடவுளின் பெயரால் கடும் போரை நடத்தக் கூடாது. மெய்ப்பொருளின் தன்மையை நன்கு உணரவேண்டும். அவரின் உலக சிருஷ்டியை நன்கு கவனித்து அறிய வேண்டும். உண்மையை உணராது கண்டபடி உளறுவது பிழையாகும்.

கடவுள் நம்மை உலகில் உள்ள மற்றப் பொருள்களைவிட உயர்வாகப் படைத்திருக்கிறார் என்பதை நம்மிடம் இருக்கும் பகுத்தறிவால் தெரிந்த கொள்ளுகிறோம். மனிதர்களாகிய நமக்குக் கடவுள் கொடுத்திருக்கும் அறிவில் ஆராயும் ஞானமும் அன்பும் அடங்கியுள்ளதாகும். அவ்வறிவினால் நாம் நன்மை, தீமைகளை அறிகிறோம். அவ்வறிவுள்ள மனிதன் எவனும் உலகைப் படைத்த

உண்மைப் பொருள் ஒன்று உண்டென அறிவான். அவ்வுண்மைப் பொருளையும், அவன் தன்நம்பிக்கையால்தான் காணமுடியும். நம்பாதவர்கள் கடவுளைக் காணவும் மாட்டார்கள்; கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை அவருக்கு நிரூபிக்கவும் முடியாது. ஆகவே கடவுள் என்பது நம்பிக்கையால் உருவான பொருளாகும். இவர் தாம் 'உன் அம்மா, அப்பா' என்று பிறர் சொல்வதால் ஒருவன் தன் பெற்றோரைப் பெற்றோர்கள் என்று நம்புகிறானே தவிர அவன் அவனுடைய பெற்றோர் ஈன்றெடுத்ததைக் கண்ணால் கண்டு அவன் நம்புவதில்லை. அதேபோல்தான் மனிதனும் அவன் கடவுள் இருக்கிறார் என்று அறியும் பிரச்னையும்.

கடவுள் இல்லையென்பவனை நாம் அவனிடம் சென்று நீ ஒரு நாத்திகன் என்று கூறி அவனை இம்சித்தோ இழிவான வார்த்தைகள் பேசியோ திருத்த இயலாது நல்வழியில் நட, கடமையைச் செய், பிறர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்காதே, உண்மையுள்ளவனாக இரு என்று கூறினால் போதும். அவ்வழிகள் கடவுளுடையவை. அதன் வழியே அந்நாத்திகன் செல்லும்போது கடவுள் உண்டென்பதை உணர்வான். ஆகவே கடவுள் இல்லையென்பவனுக்கு நல் வழியைக் காட்டிக் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை அவன் உணரும்படி செய்யவேண்டுமே தவிர அவனைக் கண்டித்தால் நமக்கு இழுக்கு நேரிடும். அவனும் கடவுளைக் காணமாட்டான்.

மகான்கள் எழுதிய நூல்களில் இருக்கும் நீதியை ஒன்றுசேர்த்தால் அந்நூல் மாந்தர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும். காணாத கடவுளைக் கருத்தில் நினைத்துத் துதிக்கவேண்டும். அவனைத் தொழ ஆடம்பரங்கள் தேவையில்லை. அவனைத் தொழ ஒரு நாளே ஒதுக்க வேண்டியதில்லை. அனுதினமும் அவனை மனதில் நினைத்து வணக்கம் செலுத்தவேண்டும். அவன் பேரில் எந்தப் பொருளையும் இலவசமாக யாரிடமும் பெறக்கூடாது. அவனை அறியாத மக்களுக்கு அவன் கொள்கைகளைப் பரப்ப வேண்டுமென்றால் தனக்கு வேண்டியதைத் தான் பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்காக சிறிதுநேரத்தை ஒதுக்கி அந்நேரத்தில் அவனுடைய கொள்கையை அறியாதவர்களுக்கு எடுத்து உரைக்கவேண்டும். கடவுள் ஒருவன் உளன் என்பதை உணர்ந்து அவனைக் கடவுள் என்றே அழைத்து, அவன் பேரில் எந்தப்பொருளையும் இச்சியாமல் இருப்போமானால் உலகம் உன்னத நிலைக்குவரும்.

குழந்தை உள்ளம்.

D. சாது சுந்தரம் V-C

பறவையைப் போல் நானும் —மேலே
பறந்து திரிய வேண்டும்
அருவி நீரைப் போல — யார்க்கும்
அன்பு செய்ய வேண்டும்.

செந்தமிழில் கவிதை — பாடும்
செழுமை மிக்க புலவர்
நந்தமிழைப் போற்ற — வந்த
நலத்தைப் பேண வேண்டும்.

அப்பாவைப் போல் — தினமும்
அலுவல் செய்ய வேண்டும்
தப்பில்லாத கடமை — புரிய
சக்தி உய்ய வேண்டும்.

மானம் காத்த வீரத்—தமிழன்
மறவர் போல வாழ்ந்து
ஈனம் செய்யும் மாந்தர் — தம்மின்
இழிந்த நிலையைக் களைவேன்.

நாவில் சொல்லும் கொள்கை—யதனை
நானும் வாழ்வில் கொள்வேன்
ஆவி பிரிந்தாலும் — என்றன்
அருமை நாட்டைக் காப்பேன்.

பெருமை.

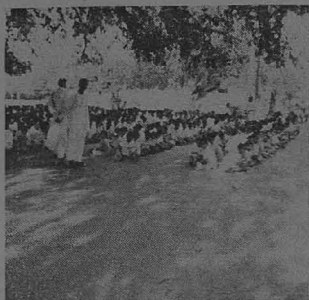
பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும்; சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து.

—பொதுமறை.

LITERARY UNIONS.

15 OCT 1956

Anniversary Tea.

V-F. Union — A Scene from
"Abou Ben Adhem".

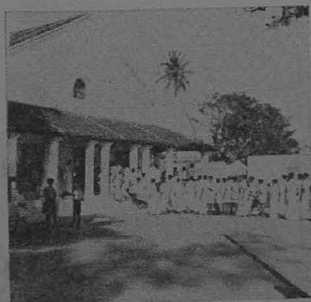
Capt. T. Murugayan,
who delivered the valedictory
address of the VI-Form Union.

III-F. Union Actors in
Palavar-Perumitham.

SCHOOL COMMUNITY EXCURSION. (Contd.)

AT C. S. I. HIGH SCHOOL.

Cue at Tea Time.

Welcome by Local Headmasters
& Old Boys

காலத்தின் அருமை.

ம. ஆனந்தராஜ். V-C

உலகத்திலே, சிலர் கல்வியறிவு உள்ளவராயும், சிலர் கல்வியறிவு இல்லாதவராயும், சிலர் பலசாலிகளாகவும், சிலர் பலவீனர்களாயும், சிலர் பணக்காரர்களாயும், சிலர் ஏழைகளாயும் இருக்கின்றனர். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம், காலத்தின் அருமை பெருமைகளைத் தெரிந்து அதனைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக்கொண்ட மையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமையுமே ஆகும்.

காலத்தின் அருமையை அறியாதவன் உலகில் ஒரு பயனையும் அடையான். அவனைக் கொலைஞன் என்று கூசாமல் கூறலாம். ஏன்? அவன் விலைமதிக்கமுடியாத காலத்தை வீணாகக் கழித்துக் கொலை செய்கிறானன்றோ? எந்தப் பொருளை அழித்தாலும் அதனை மீண்டும் பெறலாம். ஆனால் உயிரை அழித்து விட்டால் மீண்டும் பெற இயலாது. உயிர் போன்றதே காலமும். நாம் வீணாகக் கழித்த காலத்தை மறு படியும் பெறமுடியாது. காலத்தின் அருமையை அறியாமல் சோம்பி இருப்பவன் அறிவு பெருகாது. அவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டு. அதைச் செய்து முடிக்க இயலாதபோது. 'நேரம் இல்லையே' என்று வருந்துவான். இது எவ்வளவு அறியாமை! விதைக்கவேண்டிய நாட்களில் வீட்டில் உறங்கிவிட்டு, அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அரிவாள் கொண்டு போகிறவன் செயலுக்குச் சமம் அன்றோ? இன்றைக்குச் செய்யவேண்டிய வேலையை நாளைக்குச் செய்வோம் என்று விட்டு வைத்தல் கூடாது. நாளை, நாளை என்றால் அது நம்முடைய நாளாக இருக்குமோ? அறியோம். அன்றி நாள் வாரமாகவும், வாரம் மாதமாகவும், மாதம் வருஷமாகவும் பெருகிக் கழியும் இதனால் தொடங்கிய காரியமும் முற்றுப் பெறாமல்போகும். காலத்தின் அருமையை அறியாதவன் மனம் பலவிதத் தீய எண்ணங்கள் புகுதற்கும் இடமாகும்.

காலம் பொன் போன்றது என்று காலத்தின் அருமையைக் குறித்து ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி வழங்கி வருகிறது. இவ்வாறு காலத்தின் அருமையை அறிவதால் அளவிலா நன்மைகள் உண்டாவதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோமாயினால், காலம் என்பது நம்மை நாமே உயர்த்திக்கொள்ள கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட ஓர் நற்கருவி என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து அதனை நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கடவர்.

அஹிம்ஸையும், ஹிம்ஸையும்.

E. ராஜாமணி, IV-A

சமூகம் சீர்கேடான நிலையை அடையும்பொழுது அதில் விழிப்பையும், மாபெரும் மாறுதல்களையும் கொண்டுவரக் கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பது அவசியமாகிறது. இவ்விதம் விழிப்பையும், மாறுதல்களையும் செய்யும் கிளர்ச்சியானது இருவகைப்படும். இதில் ஒன்று ஹிம்ஸை; மற்றொன்று அஹிம்ஸை. ஹிம்ஸையின் உறவு சரீரத்தோடு உளது, ஆகையால் அதில் அழிவே அதிக அளவில் கலந்திருக்கின்றது. ஆனால் அஹிம்ஸை மனிதனின் ஆத்மாவைத் தொட்டு ஸ்திரமாக வேலை செய்கிறது.

உண்ணாவிரதமும் பிற விரதங்களும் மேற்கொண்டு அவற்றால் வரும் கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு செய்யக்கூடிய மாற்றமே அஹிம்ஸையாகும். இது விரதத்தை மேற்கொண்டவர் மனதைத் தூய்மை செய்வதோடல்லாமல் மற்றவர்களுடைய ஆத்மாவையும் தொட்டு அதைத் தூயதாக்குகின்றது. இதே எண்ணத்தால்தான், நம் நாட்டின் தந்தை மகாத்மா காந்திஜி அரசியல், சமூக விஷயங்களில் இந்த அஹிம்ஸா சிந்தாந்தத்தை முதன் முதலில் உபயோகித்தார். இன்று இந்தக் கொள்கை இந்தியாவின் கவனத்தைமட்டுமல்ல, அயல்நாட்டின் கவனத்தையும் ஈர்த்து நிற்கிறது.

நாம் ஒரு ஊரிலிருந்து வெகு தொலைவிலுள்ள மற்றொரு ஊருக்குப் போக வேண்டுமெனில் மோட்டாரிலோ அல்லது வேறு ஏதாவது வாகனத்திலோ செல்கிறோம். இவ்வாறு நாம் பிரயாணம் செய்யப் பயன்படும் வாகனங்கள், 'சாதனம்' ஆகும். நாம் எவ்விருக்குப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறோமோ அது நமது குறிக்கோள் ஆகும். காந்திஜி சாதனம் குறிக்கோளைவிட மேலானது எனச் செப்பு கின்றார். அஃதாவது ஈண்டுச் சாதனம் என்பது அஹிம்ஸை. குறிக்கோள் என்பது அஹிம்ஸையினால் ஏற்படும் மனமாற்றம். மனமாற்றம் ஏற்பட காரணமாக இருந்த அஹிம்ஸை மேலானதா? அல்லது அஹிம்ஸையினால் ஏற்பட்ட மனமாற்றம் மேலானதா? மனமாற்றம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த அஹிம்ஸை மேலானது என்பதே காந்திஜியின் கருத்து.

அஹிம்ஸை பாரதவாசிகளுக்கு நன்னடத்தை, சக்தி, ஆத்தும நம்பிக்கை போன்ற விலைமதிப்பற்ற குணங்களைத் தந்திருக்கிறது. இவை இல்லாமல் அரசியல், சமூக விஷயங்களில் சிறந்த மாறுதல் ஏதேனையும் செய்ய முடியாது. சில தேசங்களில் சண்டை பலாத்காரம்

என்ற ஹிம்ஸையினால் மேற்கூறிய மூன்று குணங்களையும் பெற்ற முயல்கிறார்கள். அஹிம்ஸையினால் பிறர் மனதை மாற்றி இம்மூன்று குணங்களையும் பெற வைப்பது நிலைத்து நிற்கும். ஹிம்ஸை செய்து மனமாற்றம் செய்வது நிலைத்து நில்லாது. இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கின் ஹிம்ஸைக்கும், அஹிம்ஸைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெற்றெனப் புலனாகும்.

காந்தீஜியின் அஹிம்ஸை ஹிம்ஸைக்கு ஹிம்ஸை செய்வதல்ல; ஹிம்ஸைக்கும் அஹிம்ஸை செய்வதே அமைதியான மனமாற்றம்; இந்த அஹிம்ஸை பயங்கொள்ளிகளுக்காக அல்ல; இது மனோபலமுள்ளவர்களின் ஆயுதம். ஆறுதல் அளிப்பதே அதன் லக்ஷ்யம்; அன்பை அதிகரிப்பதே அதன் மாண்பு. அதனால்தான் அவருக்கு வெற்றி கிட்டியது. இந்த அஹிம்ஸையே பாரதத்திற்கேற்றது; உலகத்திற்கேற்றது. ஆகையால் அனைவரும் இதைக் கடைப்பிடித்து நாட்டையும் உலகையும் சீராக்குவோமாக!

முயற்சியின் மேன்மை.

எனைப்பலவே யாயினும் சேய்த்தாப் பெறலில்
தினைத்துணையே யானும் அணிக்கோடல் நன்றே
இனக்கலை தேன்கிழிக்கும் எற்கல்கூழ் வெற்ப
பனைபதித் துண்ணூர் பழம்.

—பழமொழி.

“A bird in the hand is worth two in the Bush.”

“கண்டனையோ”

என். ராஜகோபாலன், IV-C

காலையில் கடிந்துவரும் கதிரவனே — நீ எங்கள் கலையின் அழகுதனைக் கண்டனையோ?

வளத்தால் எழில்கொழிக்கும் சோலையே — நீ எங்கள் இளங்கோவின் இதயத்தைக் கண்டனையோ?

நீலவானில் நீந்திவரும் வெண்ணிலாவே — நீ எங்கள் ஞாலம்புகழ் வள்ளுவன்குறள் கண்டனையோ?

இயற்கைச் சுடர்தந்த ஒளிப்பிழம்பே — நீ எங்கள் கற்பரசி கண்ணகியைக் கண்டனையோ?

இறைமுறையாய் வளர்த்த அறமே — நீ எங்கள் முறையான அகம்புறம் கண்டனையோ?

விண்ணில் விழித்திடும் விண்மீனே — நீ எங்கள் பண்டைய அவ்வையினைக் கண்டனையோ?

வையத்தை வாட்டிடும் வன்பசியே — நீ எங்கள் தூயமணி மேகலையைக் கண்டனையோ?

வானமூட்ட வளர்ந்து நிற்கும் இமயமே — நீ எங்கள் இலச்சினையை உன்னிடத்தில் கண்டனையோ?

தோழமை கொண்டாடும் தொல்லுலகே — நீ எங்கள் தொல்காப்பியத் தொன்மையினைக் கண்டனையோ?

தண்டமிழைக் காத்துநின்ற தமிழகமே — நீ எங்கள் காலத்தின் கோலத்தினைக் கண்டனையோ?

பிளிநுடன் பிடிக்கொண்ட பொன்னுடே — நீ எங்கள் பிண்டிலே பள்ளியினைக் கண்டனையோ?

காலத்தில் மறைந்திட்ட கங்குலே — நீ எங்கள் கதைமுழுதும் கண்டறிவது எப்பொழுதோ?

எகஸ்கர்ஷன்.

T. சடகோபன், III-A

நாகப்பட்டினம் நாகூர்பார்க்க நாகங்கள் எல்லோரும்
 எகஸ்கர்ஷன் சென்றதை யானும் சொல்ல
 எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாய் இயன்றதைக் கேட்டீர்:
 விடியற்காலையில் விழித்து எழுந்து
 ஆறு மணிக்கெல்லாம் இரயில்வே ஸ்டேஷனை
 கடுகியே அடைந்தோம் கன வேகமாய்
 இரயில்கள் மொத்தம் இரண்டே இருந்தன
 பாதிப் பையன்கள் முன்னதில் சென்றனர்
 பின்னர் பாதி பின்னதில் சென்றனர்
 முதலில் சென்றதோ எனக்குத் தெரியாது
 யானும் சென்றது இரண்டாம் இரயிலில்
 நாகூரை அடைந்தோம் எங்குமே தங்காமல்
 அங்கே அடைந்ததும் அணி அணியாக
 அமைதியாய் நின்றோம் அடங்கா மகிழ்ச்சியில்
 அங்கே கொடுத்தது காலை டிபனும்
 இரண்டே இட்லியும் தொட்டுக்க சட்னியும்
 குடிக்கக் கொடுத்தது மாவுப் பால்
 ஆண்டவர் தர்கா அழகுடன் பார்த்தோம்
 கடற்கரை வழியே நாகையை அடைந்தோம்
 மலையா டிப்போவில் மகிழ்ச்சியாய் உணவை
 ஆற அமர்ந்து அமைதியாய் உண்டோம்
 லைட்ஹவுஸைச் சிலர் ஏறிப் பார்த்தோம்
 ரோலிங் மில்லைச் சுற்றிப் பார்த்தோம்
 எட்டி இருந்த எழில்மிகு கப்பலை
 கண்ணால் கண்டோம் களிப்புடன் மிகவே
 அங்கே யிருந்த நமது பள்ளியின்
 பிராஞ்சுக்குச் சென்றோம் டிபனும் உண்டோம்
 போண்டா வடையுடன் கசப்புக் காப்பியும்
 தித்திப்பு மிட்டாயும் டிபனாய்க் கொடுத்தனர்
 அங்கே இருந்து இரயில்வே ஸ்டேஷனை
 அமைதியுடனே அழகுடன் அடைந்தோம்
 முதலில் வந்த இரயிலில் நாகங்கள்
 ஏறியே வந்தோம் இணையிலாக் களிப்புடன்
 ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் மன்னார்குடியை
 அடைந்து விட்டோம் அடங்காக் களிப்புடன்
 வாங்கிய ரூபாய் ஒண்ணே முக்கால்

(74ம் பக்கம் பார்க்கவும்.)

பின்லே பழைய மாணவர் கழகம்

ஆண்டறிக்கை 1955-56.

தகைமைசான்ற தலைவரவர்களே, பேரன்புடைய பெரியோர்களே !
வணக்கம்.

மன்மத ஆண்டு ஆடித்திங்கள் ஓடி வந்துள்ளனர் பின்லேயின் பழைய மாணவர்கள் தமக்கு அறிவு புகட்டிய பின்லேயிக்கு அஞ்சலி செலுத்த. இப்புனித நாளில் இனிமையான பழைய சம்பவங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து ஒருவரோடொருவர் அளவளாவி ஆனந்தம் அடைய வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. இப்பள்ளி நமக்களித்த அறிவும், ஆக்கமும் இன்று நம் அனைவரையும் வாழ்வில் சிறக்கச் செய்துள்ளது. இப்பள்ளியை என்றும் நாம் மனத்திடையே நினைத்துப் போற்றி வருகிறோமாயினும், ஆண்டுக்கொரு முறையாகிலும் நாற்றிசையிலும் சிதறி நிற்கும் பலரை ஒன்றுகூட்டி நமக்கு ஏற்ற மளித்த பள்ளிக்குத் தக்க முறையில் நன்றி செலுத்தி, ஒருவரோடொருவர் தோழமை பூண்டு, பழைய நாட்களில் எய்திய இன்பத்தை நினைவுக்குக்கொணர்ந்து, ஒருநாள் ஒரு பொழுதாகிலும் கவலைகள் களைந்து மன நிம்மதி அடைய வேண்டாமா? எனவேதான் அன்பர்களே இன்று கூடினோம் — ஒன்றாக உண்டு களித்தோம் — தோளோடு தோள் உராய்ந்த நண்பர்களுடன் அளவிலா ஆனந்தத்துடன் அளவளாவி அகமகிழ்ந்தோம் இந்த இன்ப நிலையில்தான் நாம் நம் பள்ளிக்கு அஞ்சலி செய்து நம் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கக் காத்திருக்கின்றோம்.

இவ்வரிய வாய்ப்பை நமக்களித்தது இப்பள்ளியின் பழைய மாணவர் கழகமாகும். இக்கழகம் 1951ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் இப்பள்ளியின் பழைய மாணவரும், தற்போது தலைமையாசிரியருமாயிருக்கும் திரு. அமலதாஸன் அவர்களின் ஆர்வத்தினாலும், பெரும் முயற்சியினாலும் துவக்கப்பட்டது. எண்ணிய எண்ணம் நிறைவேற பள்ளிபால் பேரன்புடைய திரு. டி. ராமச்சந்திர ஐயர் அவர்கள் துவக்கக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கி கழகம் இயங்க ஆவன செய்தார்கள். அன்று முதல் இன்று வரையில் கழகம் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது என்பதைக் கூறப் பெருமை அடைகிறோம்.

இன்று நம் கழகத்தில் 500 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இன்னும் எத்தனையோ மாணவர்கள் சேராமலிருக்கின்றனர். அன்றாடைய

இருப்பிடமும், சரியான முகவரியும் தெரிந்துகொள்ள இயலாத காரணத்தினால் துடர்பு ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. எம்மால் இயன்ற வரையில் ஆண்டுதோறும் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கி வருகிறோம். தற்போதுள்ள உறுப்பினர்கள் அனைவரும் சிறிதளவு உதவினால் பல நூற்றுக் கணக்கான மாணவர்களை உறுப்பினர்களாகச் சேர்த்துவிட ஏதுவாகும். அதுமட்டுமல்ல. நிதி நிலையும் வளம்பெறும்.

இக்கழக விதிப்படி ஆண்டுதோறும் விழாக்கொண்டாடியும், அவ்வப்போது செயலாற்றுக்குழு கூடியும், நிதி திரட்டப்பட்டும். திரட்டிய நிதியை நிலைபெறச்செய்தும், எழை மாணவர்களுக்கு உபகாரச்சம்பளம் வழங்கியும் வருகிறது. நமது கழகத்தின் செழுமையான நிதி வளத்தின் விபரத்தை அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள வேண்டுகோளின் வாயிலாக நீங்கள் அறிந்திருக்கக்கூடும். இக்கழகத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கும், உயர்ச்சிக்கும் அறிஞரியாகப் பலர் இருபத்தைந்து ரூபாய் செலுத்தி ஆயுள் உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்து உள்ளனர். இதுவரையில் 23 ஆயுள் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். அவர்களுடைய அன்புக்கும், ஆர்வத்திற்கும், பேருதவிக்கும் எமது நன்றி. ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஆயுள் உறுப்பினராக ஆகிவிட வேண்டும் என்பது எமது பேரவா.

இவ்வாண்டில் இக்கழகத்தின் சார்பில் பழைய மாணவர்களின் ரூபகார்த்தமாக ஒரு பாதாச விளக்கு பள்ளிக்கு அன்பளிப்பாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மாணவர்களின் அக இருளை அகற்றி வருகின்றார்கள் ஆசிரியப் பெருந்தகையர். பள்ளியின் புற இருளை அகற்றுக்கின்றோம் நாம் இந்நன்னூலில். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வானளாவி நிற்கும் உப்பரிக்கையின் உயர் கம்பத்திலே பொருத்தப்பட்டுள்ள மின் விளக்கு ஏற்றுவிழா நடைபெற இருக்கிறது. அந்த விளக்கின் ஒளிபோல் இப்பள்ளியின் புகழொளி என்றும் பிரகாசிக்க நீங்கள் அனைவரும் வாழ்த்தியருளுமாறு வேண்டுகின்றோம். இப்பள்ளியின் சின்னத்தில், 'உலகுக்கு வெளிச்சம் நீங்களே,' என்ற குறிக்கோளைக் காண்கிறீர்கள். அவ்வொளி என்றும் எங்கும் பிரகாசிக்குமாறு உயர்த்துகிறோம் இன்று இவ்விளக்கை. இப்பணிக்குப் பொருளுதவி செய்த பழைய மாணவர்களுக்கும், பள்ளிபால் போன்பு பூண்டு மாணவரல்லாதவராக இருந்தும் பேருதவி செய்த பெருமக்களுக்கும் எமது அன்பு கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். இப்பள்ளியினால் ஏற்றம்கொண்ட நாம் இன்னும் இதைப்போலொத்த பல நற்காரியங்களைச் செய்து பள்ளியின் உயர்வுக்கு உழைப்போமாக.

இக்கழகத்தின் ஆதரவில் ஐந்து மாணவர்களுக்கு இவ்வாண்டு உபகாரச்சம்பளம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இப்பள்ளி சென்ற ஆண்டில் பள்ளி யிறுதித் தேர்வில் சிறந்த வெற்றி கண்டு யாவராலும் போற்றப்படுவது கண்டு நாம் பெருமை அடைகிறோம். பெருமை அடைவதோடுமட்டுமல்லாமல் அதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்துவரும் தலைமையாசிரியர் திரு அமலதாஸன் அவர்களையும், ஆசிரிய பெருந்தகையர்களையும் பாராட்டுகின்றோம்.

இறுதியாக அன்பர்களே, இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம் உங்கள் கவனத்திற்கும் செயலுக்கும் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறோம். நம் நாளில் கல்லூரியாகத் திகழ்ந்த இப்பள்ளி இன்று உயர்நிலைப்பள்ளியாக மாறி இருந்துவருவது நமக்குக்குறைவாக இருக்கிறதன்றோ? இதனை மீண்டும் கல்லூரியாக்க வேண்டியது நமது தலையாய கடமையாகும். இத்தொண்டை பழைய மாணவர்களாகிய நாமே செய்து விட்டோமானால் நம் பெருமை வானளாவி நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நாம் மனம் வைத்தால் இதனைச் செய்துவிடமுடியும். மனம் மட்டும் இருந்தால் போதாதுதான், பணமும் வேண்டும். மனம் மட்டுமிருந்தால் கல்லூரியை மனதில்தான் எழுப்ப இயலும். பணமிருந்தால் கண்ணெதிரில் பிணலே கல்லூரி காட்சியளிக்கும். இதற்கு ஆவன செய்ய பெரு நிதி படைத்தவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். ஆக்க வேலை செய்ய ஆர்வம் பலரிடம் இருக்கக் காண்கிறோம். பின் ஏன் தவக்கமெனில் ஊக்கமின்மையேயாகும். நம் மாவட்டத்தில் எங்கெல்லாமோ கல்லூரிக்குக் கல் நாட்டி விட்டார்களே! இன்னுமா நாம் உறங்குவது. விழித்தெழுங்கள்! ஆவன செய்யுங்கள்! முயற்சி திருவினையாக்கும்.

கடைசியாக இக்கழகம் திறம்பட இயங்க உதவிய கழகத்தலைவர், உதவித்தலைவர்கள், செயலாளர்கள், செயற்குழு உறுப்பினர்கள், கழக உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் எமது மனமார்ப் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அவனன்றி ஓராணுவம் இயங்க இயலாது என்பதை அணுசக்தி உலகமாயினும் நாம் மறத்தலாகாது என்பதால் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வணங்கி நம் நன்றியை செலுத்துகிறோம். வாழ்க பிணலே பள்ளி.

மன்னார்குடி }
23-7-1955 }

T. Subrahmanya Iyer,
K. R. Balasubrahmanyam,

செயலாளர்கள்.

CITIZENSHIP ACTIVITIES.

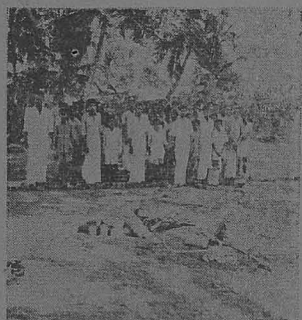
15 OCT 19

Hiking on Wheels.

Camping Out.

Packed up to return.

The Cooking Squad.

Creating Interest in Archaeology.

Bursting Point!

ஜப்பான் துறவி.

An Old Boy.

“சமீபத்தில் நடந்த பம்பாய் கலவரங்களுக்குக் காரணம் என்ன வென உமக்குத் தெரியுமாய்யா?” என்று அளப்பு அண்ணாசாமி அன்று என்னைக் கேட்டபொழுது எனக்கு என்ன பதில் கொடுப்ப தென்றே தெரியவில்லை. என் அறிவீனத்தைக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்த அண்ணாசாமி தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“அளவிற்கு மீறினால் அமிர்தமும் விஷம்” என அந்தக்காலத் தில் நம் பெரியவர்கள் சொல்லிவைத்தார்களே, அது எத்தகைய பெரும் உண்மை என்று நீர் அறிவீரா? அதன் அடிப்படைக் கருத் தைப்பற்றி! என்றாவது சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறீரா? உலகம் உருவானது முதற்கொண்டு இதுவரை நடந்த பயங்கர சமயவங் களுக்கும், நாசங்களுக்கும் காரணம் அப்பொன்மொழியை உலக மக்கள் மறந்ததால்தான் என்றாவது உமக்குத் தெரியுமா? அன்று சக்ரதாரியின் அருமைகழுந்தை மண்ணோடு மண்ணாக மிதியுண்டதன் காரணம், அவனது தெய்வ பக்தி அளவு மீறியதுதான்; இன்று பம்பாயிலே நடந்த பயங்கர கலவரங்களுக்குக் காரணம் மக்களின் மாகாணப்பற்று வரம்பு மீறியதுதான்; அன்று உரோம சாம்ராஜ்யம் காட்டுமிராண்டிகளுக்குத் தலைவணங்கியதன் காரணம் அவர்களது உல்லாசக் கேளிக்கைகள் எல்லையை கடந்ததுதான்; இன்று உலக அரங்கிலே பெருமையுடன் நின்ற நம் இந்திய மாதாவைத் தலை குனியச் செய்யும் மாகாணப் பிரிவினை பூசலகளுக்குக் காரணம் நம் மக்களின் மொழிப்பற்று அளவு மீறியதுதான். மிஸ்டர்! நான் உமக்குச் சவால் விடுகிறேன்; அளவிற்கு மீறினாலும் விஷமாகாத தொன்னை நீர் கூற முடியுமா?

அண்ணாசாமியின் சவாலேக் கேட்டதும் எனக்கு மின்னல்போல் யோசனையொன்று தோன்றியது. “மிஸ்டர் அண்ணாசாமி! இதோ கண்டுபிடித்துவிட்டேன். எவ்வளவுதான் அளவிற்கு மீறினாலும் தீமை பயக்காது நன்மை பயப்பது ஒருவனது தேசபக்திதான்” என்றேன் பெருமையுடன்.

இதைக் கேட்ட அண்ணாசாமி ஒரு வில்லன் சிரிப்பு சிரித்தார். “ஓய், நானும் ஒரு காலத்தில் உம்மைப் போன்றே நினைத்திருந்தேன். ஆனால், அந்த ஜப்பான் துறவியின் கதையைக் கேட்டபின்புதான் எனக்கு உண்மை தெரிந்தது” என்று ஒரு கதையை ஆரம்பித்தார் அண்ணாசாமி.

சென்ற வருடம் நான் ஜப்பானுக்குச் சென்றிருந்தபோது, ஒரு பெளத்த மத கோவிலில் முதன் முதலாக அந்தத் துறவியைச் சந்தித்தேன். கால்களிரண்டையும் இடிந்த அவ்வயோதிகத் துறவி கோவில் வாசலருகே உட்கார்ந்துகொண்டு கண்களில் நீர் ததும்ப என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியமுற்று அவருகே சென்றேன். “ஐயா, நீங்கள் யார்? எதற்காக என்னைக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களால் பார்க்கிறீர்?” என்றேன் அன்போடு

அவர் பரிதாபமாக என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். “ஐயா, நீங்கள் இந்தியராக இருப்பினும் உங்களைப் பார்த்தவுடன் என் அருமை மகனின் நினைவு வந்து விட்டது. அவனும் உங்களைப் போன்றுதான் இருந்தான். ஆனால்” என்று கூறிய அவர் அதற்கு மேல் பேசமுடியாமல் நிறுத்தினார். அவருடைய சரிதையைக் கேட்க எனக்கு ஆவல் மிகவே, அவர் தம் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

*

*

*

*

ஒஹ்மாரா, எப்பொழுதும் அமைதியையும் சமாதானத்தையும் விரும்புவன். அவன் மனைவி சுருஷி, அதற்கு எதிர் மாறான குணத்தையுடையவளாயிருந்தாள். அவளது தேசபக்தியும், வீர உணர்ச்சியும் அவர்களது ஒரே குழந்தை கோஜியுனோவைச் சிறுவயது முதற்கொண்டே அவன் தாய்நாட்டைத் தந்தை தாயினும் மேலாக நேசிக்கச் செய்தன. ஒஹ்மாரா மனைவிக்கு அடங்கி நடப்பவனாதலால் கோஜியுனோ புத்தப் பிரியனாக வளர்க்கப்பட்டதை அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ஜப்பான் இரண்டாவது மகா யுத்தத்தில் இறங்கியது. ஒஹ்மாராவின் ஆலோசனைகளைப் புறக்கணித்து, சுருஷியின் அனுமதியுடன் கோஜியுனோ, ஜப்பானிய இராணுவத்தில் சேர்ந்தான். ஒஹ்மாராவிற்கு அமைதியிழந்த அவன் தாயகத்திலே வசிப்பதற்கே வெறுப்பாக விருந்தபடியால் சுருஷியிடம் மன்றாடி அனுமதி பெற்று அவளுடன் பிலிப்பைன்ஸ் தீவில் சென்று வசிக்கலானான். ஆனால், புத்தம் அங்கும் அவனை விடவில்லை. சில மாதங்களில் பிலிப்பைன்ஸ் ஜப்பானியரால் பிடிபட்டது இம்முறை ஒஹ்மாரா அமைதி நிலவும் வேறு நாடொன்றிற்குச் செல்ல முடியவில்லை. தன் விதியை நொந்துகொண்டு அவன் பிலிப்பைன்ஸிலேயே தங்கியிருந்தான்.

அவர்களது அருமை மைந்தனிடமிருந்து அவர்களுக்கு எப்பொழுதாவது கடிதங்கள் வரும். தன் மகன் தினமும் எண்ணற்ற உயிர்களைக் குண்டுவீசி அழிப்பதையும், மாட மானிகைகளைத் தகர்ப்பதையும் கேட்டு வேதனைபுற்றான் ஒஹ்மாரா. ஆனால் சுருஷியின்

உள்ளமோ மகனது வீரச் செயல்களைக் கேட்டு அவனை ஈன்ற பொழுது உவந்ததைவிடப் பெரிதும் உவந்தது.

ஆண்டுகள் பல இங்நிலையில் சென்றன. யுத்தக்களத்திலே ஜப்பானின் வெற்றிகளெல்லாம் தோல்விகளாக மாற ஆரம்பித்தன. ஜப்பான் கைப்பற்றியிருந்த நாடுகள் ஒவ்வொன்றாக நேச தேசங்களின் கையில் சிக்கின. கடைசியாக பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தரால் வெற்றிகரமாகப் பிடிக்கப்பட்டன. வெகுவிரைவில் ஜப்பான் சரணடையவும், இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் முடிவுற்றது.

மீண்டும் சமாதானம் நிலவ ஆரம்பித்தது கண்டு களிப்பெய்தினான் ஓங்காரா. ஆனால், சுருஷியோ தன் தாய் நாட்டின் தோல்வி கேட்டு இதயம் வெடித்து விடுவதுபோல் கதறினாள். கோஜியுளே விடமிருந்து அனேக மாதங்களாகக் கடிதமெதுவும் வராததால் ஏக்கமும், பயமும் அவளைப் பிடித்தது. விரைவில், ஜப்பான் திரும்பி மகினைப்பற்றிய விவரங்களை அறிய வேண்டுமென்று அவர்கள் தாய் நாடு திரும்பும் நாளை ஓங்காராவும், சுருஷியும் ஆவலுடன் எதிர்பாராக்கியிருந்தார்கள்.

இது இங்ஙனமிருக்க, இராணுவத்தில் உப தளபதியாகவிருந்த கோஜியுளே, அவன் பெற்றோர்கள் நினைத்தபடி இறந்துவிடவில்லை. அவன் தாய்நாடு யுத்தத்தில் தோற்றவுடன் அவன் வாழ்க்கையின் ஒளியே பறிபோனது போலாகிவிட்டது. எனினும் யுத்தத்தில் கைதியாகப் பிடிபடாமல் அவன் தப்பிவிட்டான். அவனைப்போல் தப்பிச் சென்றவர்கள் பலரும் இரகசியமாக ஓரிடத்தில் கூட ஆரம்பித்தனர். தோல்வியால் நெஞ்சு குமுறிநின்ற அவர்கள் பயங்கரமான திட்டங்கள் பல தீட்டலாயினர்.

அவர்களது தாய்நாடு சமாதான உடன்படிக்கையில் வாக்குறுதி கொடுத்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அவர்கள் தங்கள் கடைசி மூச்சு உள்ளவரை ஜப்பானின் எதிரிகளைப் பழிவாங்க சங்கல்பம் செய்தனர். அவர்களிடமிருந்த ஒரே ஒரு விமானத்தையும் சில வெடிகுண்டுகளையும் கொண்டு எதிரிகட்கு தங்களால் இயன்ற சேதமுண்டாக்கத் தீர்மானித்தனர்.

அன்பரே! அவர்கள் தங்களைச் சிறந்த தேச பக்தர்களென்று நினைத்துக்கொண்டனர். நீரும் அவர்கள் தீரத்தைப் பாராட்டுவீர். ஆனால் அவர்கள் உண்மையான தேச பக்தர்களாயிருந்திருந்தால் யுத்தத்தால் சின்னாயின்னமாகிக் கிடக்கும் அவர்கள் தாய்நாடு இனி சமாதானத்தையே பின்பற்றுவதென வாக்குக் கொடுத்திருப்பதை

எண்ணிப் பார்த்திருப்பார்கள்; அவர்கள் செய்யப்போகும் வீரச் செயல்கள் தேச பக்தியினால் அல்ல—தேச வெறியினால் என்பதை உணர்த்திருப்பார்கள். ஆனால் கோஜியுளேவைப் போன்ற தேசபக்தர்களின் மனதில் சிந்தனைக்கு ஏது இடம்?

அவர்களது திட்டங்களை நிறைவேற்ற முதல் சந்தர்ப்பம் விரைவில் கிட்டியது. சில தினங்களில் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் பிலிப்பைன்ஸ் தீவிலிருந்து பிரயாணிகள் கப்பலொன்றில் ஜப்பானுக்கு இரகசியப் பயணம் செய்யப் போவதாக அவர்களுக்குச் செய்தி கிடைத்தது செய்தி கிட்டியவுடனே அவர்களது இரகசியக் கூட்டம் கூடியது. ஜெனரல் மெக்ஆர்தரையும், அந்தக் கப்பலையும் உரு தெரியாமல் அழித்துவிடுவதென அவர்கள் தீர்மானித்தனர். ஆனால், அவர்கள் கைவசமிருந்த வெடிகுண்டுகள் அதிகச் சக்தியற்றவைகளாதலால் அக்கூட்டத்தாருள் ஒருவர் ஜப்பானிய முறைப்படி வெடிகுண்டை உடலில் பிணைத்துக்கொண்டு கப்பலில் குதிக்கவேண்டுமென்பதை அவர்கள் அறிந்தபொழுது அவர்கள் உற்சாகமெல்லாம் மறைந்துவிட்டது. ஒருவராவது அப்பணியை ஏற்று நடத்த முன்வரவில்லை. கடைசியில், வீர ஏறென எழுந்தான் கோஜியுளே; தாய் நாட்டிற்காக அவன் உயிரைவிடத் தயாரென வீரத்துடன் மொழிந்தான். தவறான தேச பக்தியில் சிக்கி உழலும் அவ்வீரனது அறியாமையைக்கண்டு விதி மௌனமாகச் சிரித்தது.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. அமெரிக்க விமானம்போல் உரு மாற்றப்பட்ட ஜப்பானிய விமானமொன்று, ஜப்பானிலிருந்து சுமார் 700 மைல் தொலைவில் பசிபிக் மகா சமுத்திரத்தின் மேல் வட்ட மடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவ்விமானத்தை ஓட்டியவன் அருகில் கொலைவெறி ததும்பும் கண்களுடன் அமர்ந்திருந்தான் கோஜியுளே. அவன் முதுகிலே குறித்தநேரத்தில் வெடிகளும் வெடிகுண்டொன்று (Time bomb) பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. \

விமான ஓட்டி திடீரென “கோஜி, அதோ தெரிகிறது அந்தக் கப்பல்” என்று கீழே சுட்டிக் காண்பித்தான். கோஜி அவன் காண்பித்த இடத்தைப் பார்த்தான். நீலக்கடலைக் கிழித்தவாறு சென்று கொண்டிருந்தது ஒரு பெரிய கப்பல். அந்தக் கப்பல் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அதிலுள்ள எண்ணற்ற உயிர்களுடன் இதை நினைத்தவுடன் கோஜியின் மனம் சிறிது தயக்கமுற்றது. அவன் செய்யப்போவது தாய் நாட்டிற்கு இழைக்கும் பெருந் துரோகம் என அவன் உள்ளத்தில் ஒரு குரல் கதறியது. ஆனால் அதே சமயம் மற்றொரு குரல் “உன் தாய் உன் கோழை மனதின் தயக்கத்தைக் கண்டால் உன்னைத் தன் மகனென சொல்லிக்கொள்ளவும் வெட்கப்

படுவான் போ; ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் உன் நாட்டை அவமதித்தவர்களில் ஒருவன்; அவன் செல்லுகிறான் அந்தக் கப்பலில். தயங்காமல் போ” என இடித்துக் கூறியது.

கோஜி இதயத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டான். “நண்பனே வருகிறேன். நம் கூட்டத்தில் இறுதி மனிதனின் உயிருள்ளவரை நாம் கொண்ட பணியை மேற்கொண்டு நடத்துங்கள்” என விமான ஓட்டியிடம் கூறிவிட்டு கீழே குதிக்க ஆயத்தமானான். விமானம் வெகு தாழ்வாகக் கப்பலுக்கு அருகில் பறந்தது.

கோஜி, கை கழகாரத்தில் மணியைப் பார்த்தான். அது 11-52 காண்பித்தது. அவன் முதுகிலிருந்த குண்டு 11-55க்குத் தவறாமல் வெடித்துவிடும். கண்களை மூடியவாறு கப்பலில் புக்க போக்கியை நோக்கிக் குதித்தான் கோஜி. ஆனால் விதி சிறிது சதி செய்து விட்டது. அவன் கப்பலில் புக்க போக்கியினுள் விழவில்லை; கப்பலில் மேல் தளத்தில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த கயிறுகளின் மேல் விழுந்தான். விழுந்த அதிர்ச்சியில் அவனுக்குச் சிறிது பிரஞ்சு தவறியது.

கப்பலில் மேல் தளத்தில் அனேக பிரயாணிகள் உலாலிக்கொண்டிருந்தனர். விமானத்திலிருந்து வெடி குண்டுடன் ஒரு மனிதன் இறங்கியவுடன் அவர்கள் யாவரும் கூக்குரலிட்டவாறு அங்குமிங்கும் ஓடினர்.

மணி 11-54. கோஜி கண்களைத் திறந்தான். பீதியுடன் ஓடும் அந்த மக்களை வெறித்துப் பார்த்தான். திடீரென அவன் இதயம் நின்றுவிடும்போலிருந்தது. அவன் உடம்பெல்லாம் குப்பென வியர்த்தது. கால்கள் தள்ளாடின காரணம், அவனது வயோதிகத் தந்தை ஓவ்மாராவும் தாய் சுருஷியும் மேல் தளத்திலிருந்து ஓடும் கூட்டத்திலிருந்தார்கள்.

கோஜியின் மனம் இரத்த பாசத்தால் துடித்தது. தன் நிலையையும் மறந்து “அம்மா” என அவன் கதறினான்.

இதைக்கேட்டதும் சுருஷி திரும்பிப்பார்த்தாள். ஆம் அது அவள் கோஜியின் குரல்தான். அவள் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற அந்த மகன், அவள் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த அந்த மகன், ‘தாய் தந்தையினும் சிறந்தது தாய் நாடு’ என அவள் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த அதே மகன் முதுகிலே குண்டுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான். சுருஷி தன்னை மறந்தாள்; சூழ்நிலையை மறந்தாள்; “போகாதே! அவன் உன் மகனல்ல, நம்மை அழிக்க வந்த யமன்” எனக் கதறியவாறு அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்த ஓவ்மாராவை

மறந்தான். “கோஜி கோஜி” எனக் கதறியவாறே ஓங்மாராவின் கையை உதறிவிட்டு மகனருகே ஓடினான்.

அதே சமயம் கடிகாரத்தின் முன் 11-55ல் வந்து நின்றது.

*

*

*

*

இதற்கு மேல் பேசமுடியாமல் கேவிக் கேவி அழுதார் அந்த ஜப்பான் துறவி. “ஐயா நான்தான் அந்த ஓங்மாரா. மகனின் தேச பக்தி அளவிற்கு மீறியதின் பலனாய் ஒரே விநாடியில் அவனையும், என் மனைவியையும், என் கால்களையும் இழந்தேன். சமுத்திரத்தின் ஆழத்தில் சிதறுண்டு மூழ்கிய அந்தக் கப்பலிலிருந்து ஆண்டவன் என்னைத் தப்பிவித்து இப்படி வேதனையுறச் செய்கிறான். ஆனால் யாரைக் கொல்வதற்காக என் கோஜி உயிரைத் தியாகம் செய்தானோ அந்த மெக்ஜூர்தர், அவன் அதிருஷ்டவசமாக அன்று அந்தக் கப்பலில் புறப்படவில்லை” என்று கூறி என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார் அந்தத் துறவி.

*

*

*

*

கதையை முடித்தார் அண்ணாசாமி “ஓய் இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர்? தேசபக்தி வரம்புமீறியதன் விளைவைப் பார்த்தீரா” என்று ஆர்ப்பாட்டமாகக் கேட்டார்.

மிஸ்டர் அண்ணாசாமி இந்தக் கதையில் ஒரே ஒரு காரியத்தை தான் நான் நம்புவேன் என நான் பணிவாகக் கூறினேன். எதை என்று கோபமாகக் கேட்டார் அண்ணாசாமி. “தங்கள் திருமுகம் ஒரு ஜப்பான்காரன் முகம் போலிருக்கிறது, என அந்தத் துறவி கூறியதைத்தான்” என நான் சொல்லிவிட்டு, அங்கிருந்து ஓடி விட்டேன்.

(65ம் பக்கத் தொடர்)

செலவைப் பார்த்தால் மிக்கக் குறைச்சல்
 இருப்பினும் எக்ஸ்கர்ஷன் இவ்வளவு இன்பமாய்
 இப்படி இருந்ததைப் பார்த்ததும் இல்லை
 இன்னும் பார்க்கப் போவதும் இல்லை.

SCHOOL NOTES.

Sixteen of our boys led by Sri G. Dorairaj, B.A., B.T., took part in the Social Service organised by the Bharat Sevak Sangh at Oratnad and at Muvarakottai during the last summer vacation.

* * * *

The Old Pupils' Reunion Day came off on July 23rd, '55. The General Body meeting took place at 8-30 A. M., when the accounts were passed and new office-bearers were elected. The after-noon function began with tea at 4-30 P. M. Sri S. Ganesa Pillai, B. A., Deputy Commissioner, Board of Religious Endowments presided and switched on the mercury vapour light presented by the O. S. A. There was an interesting variety entertainment at the end of the meeting.

* * * *

Our new District Educational Officer, Srimathi Saraswathi Doraisamy inspected the school on August 29th, 30th and 31st, 1955. Her impressions may be summed up in the following extract from the Inspection Report:— "A high standard is maintained in general organisation and instruction. Study Circles (Boards of Studies) function in a constructive manner. Results in the Public Examination are commendable."

* * * *

The School annual Speech and Prize Day Celebration was spread over three days this year and in addition to the Educational Exhibition and the Prize distribution function, we gave to the parents and the public displays of all our school activities. On the first day we showed visual education films to a large audience, and also the audio part of it through lingua phone records. On the second day besides the usual exhibition of Science and Social Studies, Home Science and Tamil Sangam activities, there was a very interesting programme of display of activities connected with Physical Education, Scouting and N. C. C. On September 28th, '55, the third and last day of the festival, Sri C. A. Ramakrishnan, I. C. S., Collector of Tanjore, presided and distributed the prizes. We are thankful to him for giving special book prizes for proficiency in English and to the actors in the English Drama.

* * * *

In connection with the World Sunday School Day, the story of Job was staged by the pupils of the F. H. S. and the D. B. B. S. Sunday schools.

* * * *

In the School Annual Sports held on November 26th, '55, the Red House led the rest well ahead with 202 points followed at a distance by the Yellow House which scored 143 points. Third came the Green House with 96 points and the once famous Blue House brought up the rear limping with 83 points.

* * * *

The School community numbering nearly 800 had an excursion to Nagapattinam this time. Two special trains were run for us that day. There was not much to see in that ancient sea port except the Steel Rolling Mills and the Light House. The walk by the sea shore from Nagore to Nagapattinam was the best part of the day's enjoyment. After tea in the evening, we had a meeting in the C. S. I. High School premises presided over by one of our veteran Old Boys Sri V S Ramaswami Iyengar, B. A., B. L., Advocate, Nagapattinam. Our thanks are due to the Headmasters of the two local High Schools for the warm welcome they accorded to us. We are particularly thankful to the Principal of the C. S. I. High School for permission to his premises and for looking after our comforts.

* * * *

Under the auspices of the School Literary Unions, Sri K. M. Balasubramanian, B. A., B. L., Regional Officer, Second Five Year Plan, Southern Range, Coimbatore, delivered a lecture on "The Second Five Year Plan" on Feb. 13th, '56.

* * * *

The VI Form Union valedictory address was delivered by Capt. T. Murugayan, M. A., Principal, Raja Serfogi College, Tanjore on March 2nd, '56.

* * * *

The anniversary of the Literary Unions was celebrated on March 24th, '56 Sri T. N. Singaravelu Mudaliar presided and gave away the prizes. The Prize distribution function was preceded by the school community tea and was followed by items of variety entertainment from each Union.

Editorial Board.

MR. J. AMALADASON B.A., L.T., *Editor.*

„ T. SUBRAMANIAN B.A., L.T.

„ A. SHANMUGASUNDARAM.

Notice.

FINDLAY High School Magazine is a journal devoted to subjects of interest to students and to a certain extent to the general reader, published in March. The Magazine usually contains copious notes on School Events, Literary Societies, Sports etc., and should be in the hands of every old student. The Annual Subscription is only One Rupee exclusive of postage payable in advance.

Contributions are solicited on subjects falling within the scope of the journal. Articles should be brief and typed or written in neat hand *on one side of the paper only*, and to ensure their publications in the succeeding issue of the Magazine, should be sent to the Editor a month in advance.

All remittances and business communications should be addressed to

**The Manager,
Findlay High School Magazine,
Mannargudi.**

N. B:— The right of reproduction is reserved.